

ПОЛЏТИКИН ЗАБАВНИК

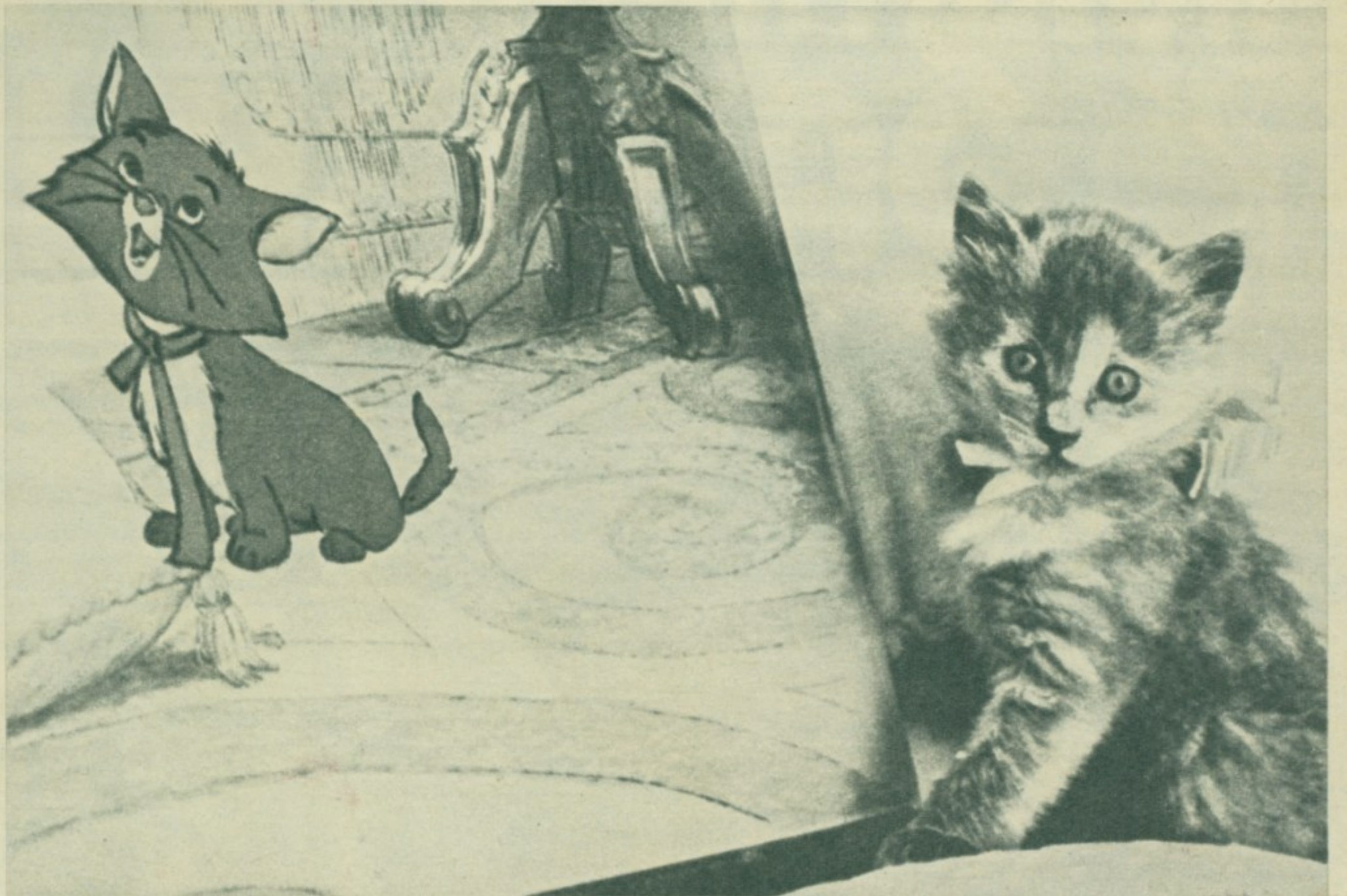
1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
899
21. III 1969.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ПАЖЊА, СНИМА СЕ! Последњи цртани филм Волта Дизнија био је „Књига у дунгли“. Али, мало ко зна да се он управо спремао да сними филм „Аристократи“ и да га је смрт омела да оствари свој план. „Овим филмом — говорио је Дизни — желим да се искупим пред мачкама јер сам их, можда, исувише оцрнио и огрешно се о њих у филму „Луња и Маза“. Годину дана после Дизнијеве смрти његови сарадници почели су

да раде на припремама за „Аристократе“. Аниматори су начинили хиљаде метара пробних цртежа док нису успели да добију ликове главних јунака. То су три мачке које у филму добијају огромно наследство. Мачак по имену Берлиоз добио је лик овог персијског мачета. Глумица Ева Габор позајмиће у филму глас једној од мачака. Филм треба да буде завршен до краја године.

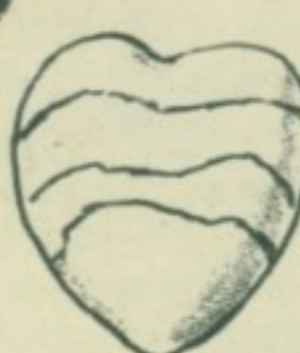

Вероватни или не!

ОКРУГЛЕ АКВАРИЈУМЕ

ИЗУМЕЛА ЈЕ ГРОФИЦА ДИБАРИ, МИЉЕНИЦА ЛУДА XV.

КАМЕН

У ОБЛИКУ СРЦА И СА ТРИ ПРУГЕ — ЦРВЕНОМ, БЕЛОМ И ПЛАВОМ — НАШАО ЈЕ НА ПЛАЖИ ВИЛИЈАМ ТЕЈМС ИЗ ЛОРЕЛА (САД).

ИГРА СМРТИ

БАСКИ ИЗ ФРАНЦУСКЕ ИЗВОДЕ НА СВОЈИМ НАРОДНИМ СВЕЧАНОСТИМА ИГРУ У КОЈОЈ ЈЕДНОГ УКОМЕНОГ ЧОВЕКА НОСЕ ИЗНАД ГЛАВА КАО СЕКАЊЕ НА СТАРИ ПОГРЕБНИ ОБИЧАЈ КАДА СУ БАСКИ ИГРАЛИ НОБЕКИ ТЕЛО СВОГ ПРЕМИНУЛОГ ВЛАДАРА.

899

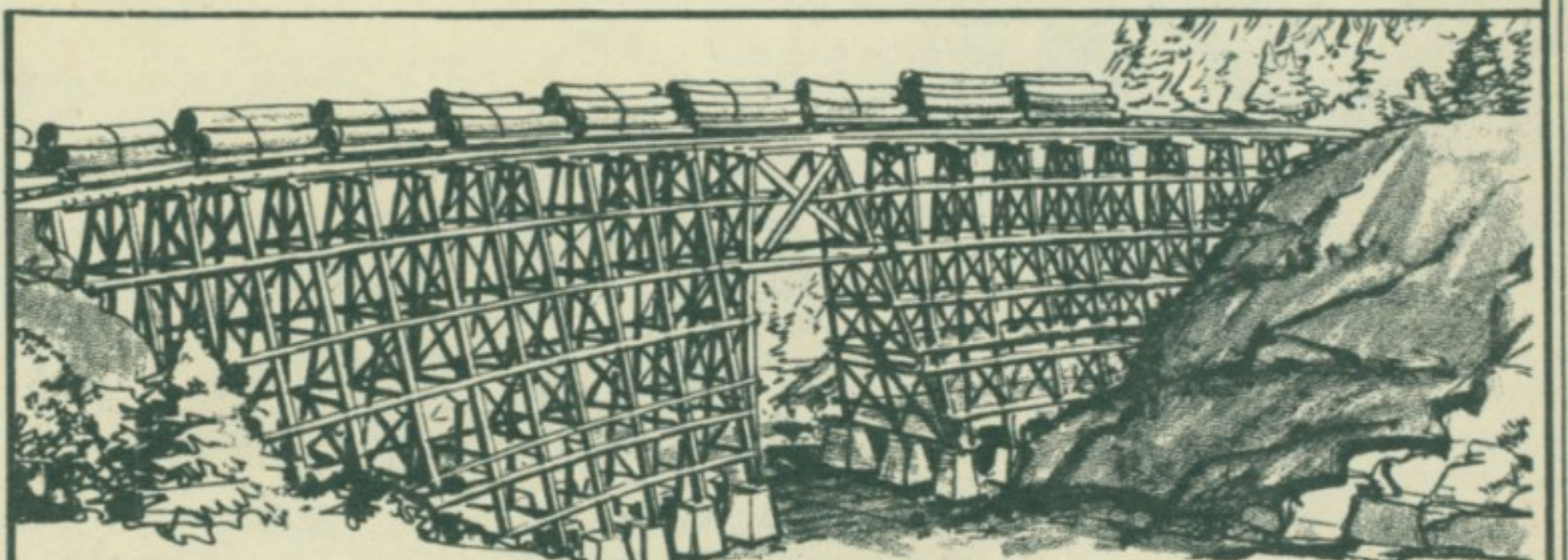
НАЈВЕЌИ УТАЈИВАЧ СВИХ ВРЕМЕНА

ХО ШЕН, први министар и главни сакупљач пореза за време кинеског цара СИДЖЕН ЛУНГА, ПРИЗНАО ЈЕ ПОСЛЕ ЦАРЕВЕ СМРТИ ДА ЈЕ „СКЛОНИО“ ЗЛАТА, СРЕБРА, ДРАГУЉА И КРЗНА У ВРЕДНОСТИ ДАНАШЊИХ 150 МИЛИЈАРА НОВИХ ДИНАРА. НОВИ ЦАР СИДЖА СИНГ, КОМЕ ЈЕ ОТКРИО СКРОВИШТЕ ТОГ БЛАГА, НАГРАДИО ГА ЈЕ НА ТАЈ НАЧИН ШТО МУ ЈЕ ДОЗВОЛИО ДА СЕ САМ ОБЕСИ. (1796)

ТАКОЗВАНА РИКОРДОВА ЖАБА

О БАХАМСКИХ ОСТРВА ЈЕДИНА ЈЕ ЖАБА ИЗЈИ МЛАДУЊЦИ ДОЛАЗЕ НА СВЕТ КАО ЖАВЕ, ПРЕСКОУЊИ СТАДИЈУМ ПУНОГЛАВЦА.

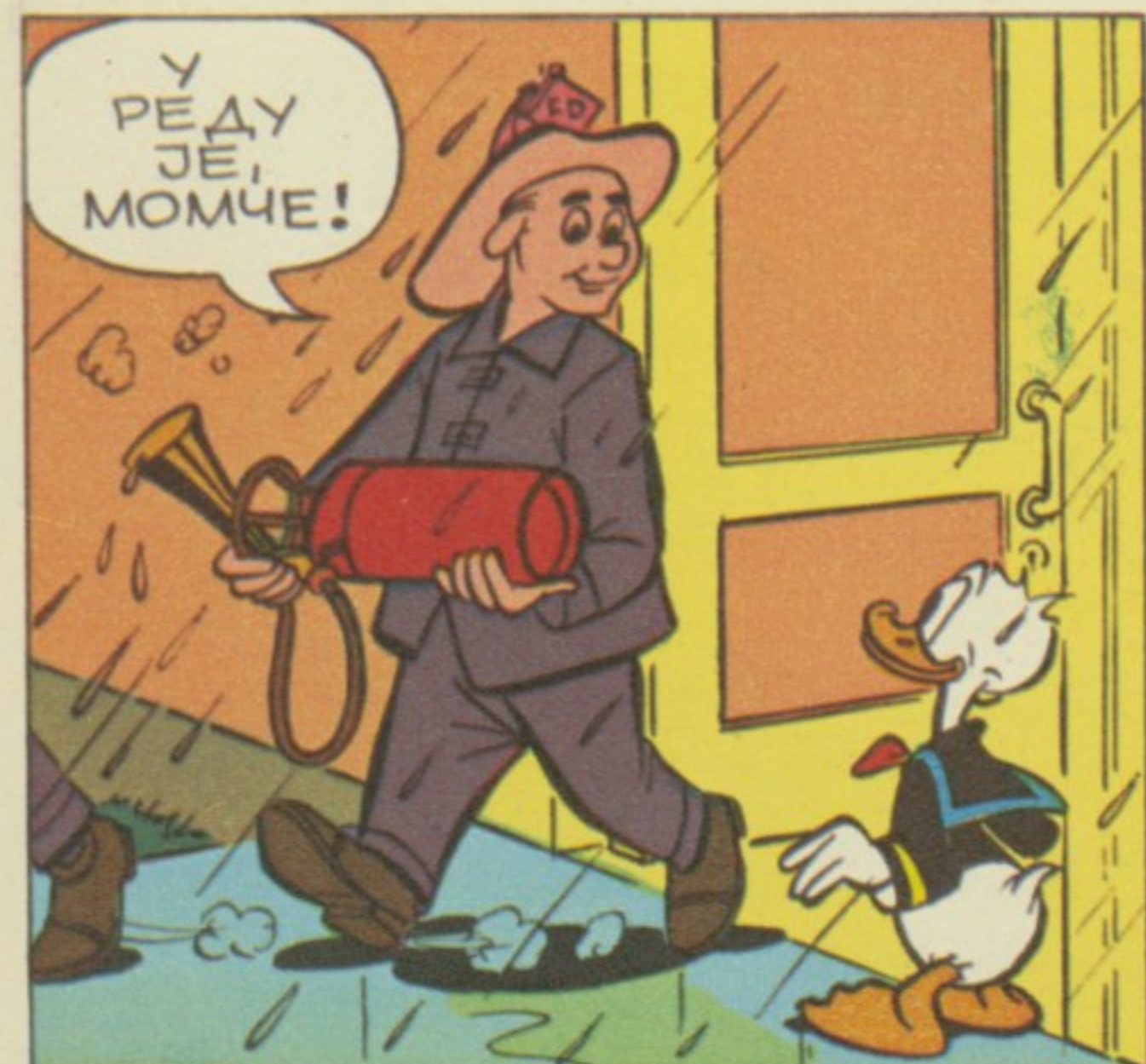
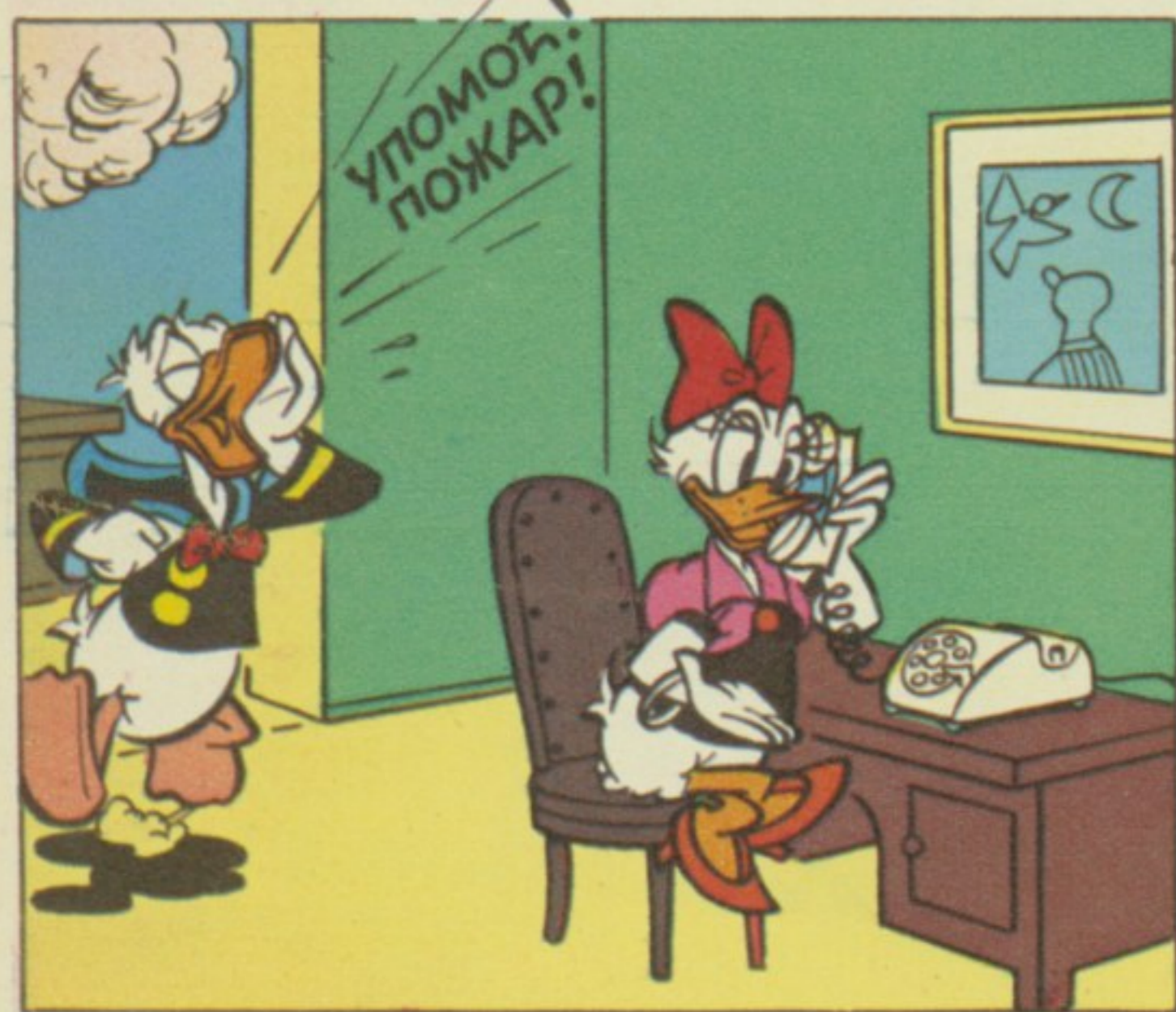
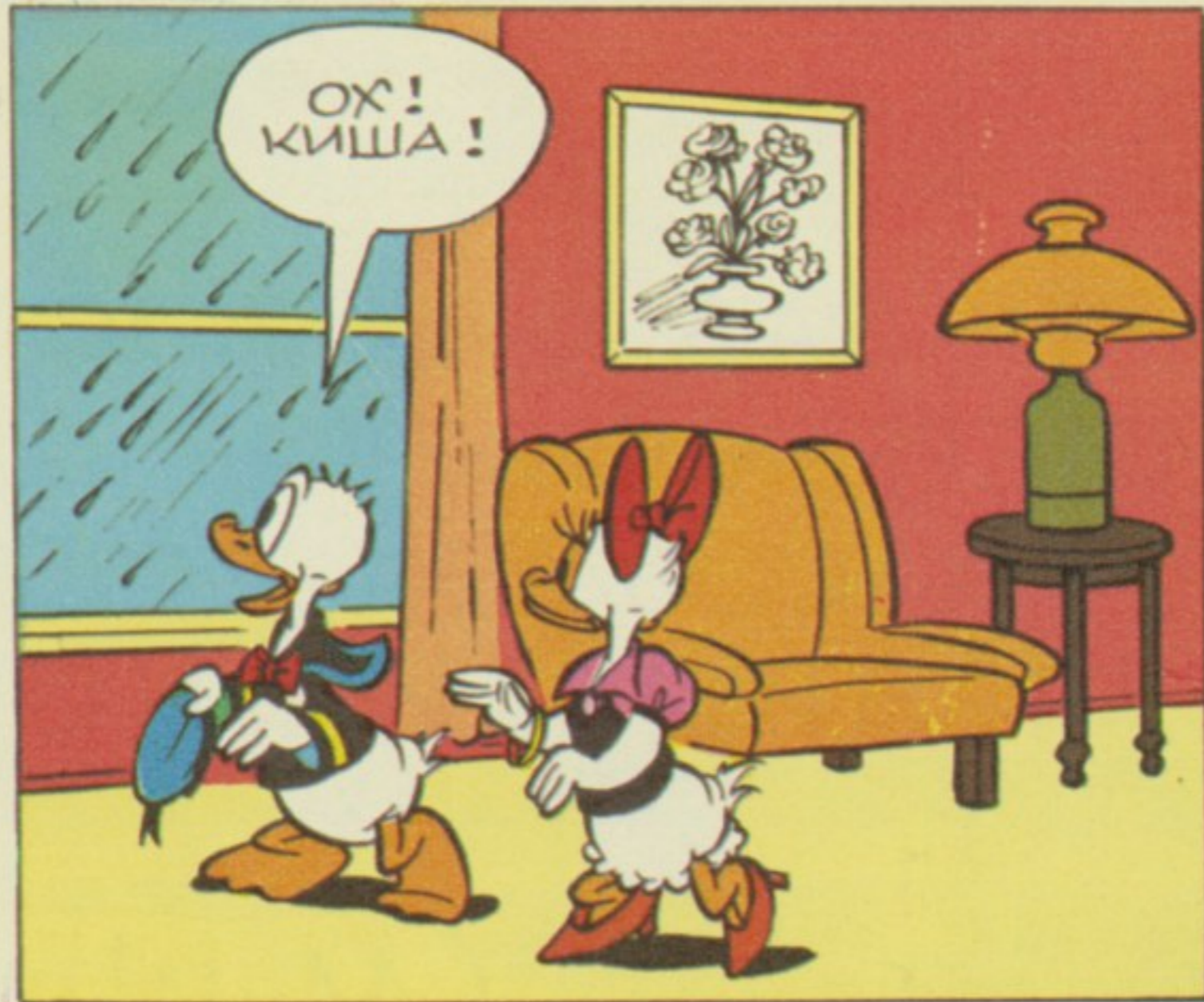

ЖЕЛЕЗНИЧКИ МОСТ

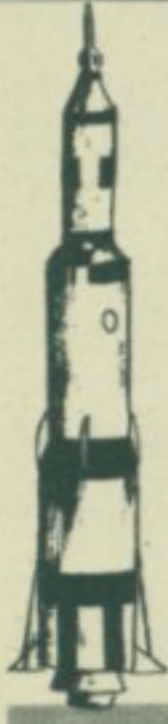
ПРЕКО РЕКЕ КЛЕВЕЈ, У КАЛИФОРНИСКОЈ ОБЛАСТИ ТУОЛУМНЕ, ДУГАЧАК 100 А ВИСОК 20 МЕТАРА, БИО ЈЕ ПОТПУНО ЗАГРАБЕН У ЖЕЛЕЗНИЧКОЈ РАДИОНИЦИ У ТУОЛУМНИ А ЗАТИМ РАСТАВЉЕН, У ДЕЛОВИМА ПРЕНЕСЕН НА МЕСТО ГДЕ СЕ ДАНАС НАЛАЗИ И ТУ ПОНОВО СКЛОПЉЕН.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ОДГОВОР НА ПИТАЊЕ СТОЛЕЋА — КО

ОД 5.113 ГЛАСОВА ЗА САД ФИНАЛИСТА ЈЕ ИЛИЈА ШАНТА, УЧЕНИК ИЗ СРЕМСКИХ КАРЛОВАЦА, А ФИНАЛИСТА ОД 4.370 ГЛАСОВА ЗА СССР ЈЕ ДАРИНКА РАНКОВИЋ, УЧЕНИЦА ИЗ НОВОГ САДА

ИЛИЈА ШАНТА СА РАЗРЕДНИМ СТАРЕШИНОМ МИРОМ ЈАНЧОМ У I РАЗРЕДУ СРЕДЊЕ ГРАЂЕВИНСКЕ ШКОЛЕ.

ДАРИНКА РАНКОВИЋ СА УЧИТЕЉИЦОМ КАТАРИНОМ НИКОЛИЋ У IVБ РАЗРЕДУ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ.

У 891. броју „Политикиног забавника“ од 24. јануара 1969. године поставили смо питање — „Ко ће први на Месец — СССР или САД?“ Добили смо укупно 9.483 одговора — 4.370 читалаца сматрало је да ће СССР први стићи на Месец, а 5.113 читалаца дало је свој глас за САД.

У четвртак 6. марта 1969. године у редакцији „Политикиног забавника“ обављено је извлачење ФИНАЛИСТА. Снежана Никшић, популарна Боба Пејић из емисије „ТВ-буквар“ извукла је на срећу првог финалисту међу онима који су гласали за САД и прочитала:

— Илија Шанта, ученик I-8 Средње грађевинске школе у Новом Саду, адреса Сремски Карловци, Лоле Рибара 35а.

Снежана Никшић извукла је затим другог финалисту из групе читалаца који су гласали за СССР и објавила:

— Даринка Ранковић, ученица IVБ Основне школе „Жарко Зрењанин“, Нови Сад, Константина Данила број 6.

Мирко Митровић, судија V општинског суда у Београду, иначе стари читалац „Забавника“, присуствовао је извлачењу и утврдио да је обављено на исправан начин.

Наш сарадник посетио је Илију Шанту. Он станује у малој и лепој кући у Сремским Карловцима и сваког дана путује у Нови Сад где учи школу. Када смо му саопштили да је финалиста, само је гледао у нас стезући кваку на вратима. Пр-

СНЕЖАНА НИКШИЋ ИЗВУКЛА ЈЕ ФИНАЛИСТЕ НАГРАДНОГ КОНКУРСА.

опходно знати енглески језик и због тога сам се одлучио, уколико победим на конкурс, да са мном путује другарица Феодора Поповић, мој професор енглеског језика.

Када су мајка Естика и отац Стјепан, обоје запослени у новосадском предузећу „Петар Драпшин“ стигли с посла и чули вест, нису имали речи да искажу своју радост. Само су грлили свога Илију.

Сутрадан смо посетили Илију Шанту у Средњој грађевинској школи у Новом Саду. Директор школе инжењер Звездан Предраговић, његов помоћник Љубица Катанић и разредни старешина Мирјана Јанча, рекли су нам:

— Баш смо задовољни, цела школа се весели. Или-

ФИНАЛИСТИ ИЛИЈА ШАНТА (САД) И ДАРИНКА РАНКОВИЋ (СССР) УПОЗНАЛИ СУ СЕ И ЧЕСТИТАЛИ ЈЕДНО ДРУГОМ.

ва се снашла његова старија сестра Катица и позвала нас унутра. Ту се Илија прибрао и запитао:

— Ко је извукао за СССР? Ко ми је противник?

Илија верује да ће САД прве стићи на Месец и да ће он тако бити награђен бесплатним путовањем у САД, у Дизниленд.

Питали смо га да ли је изабрао свог омиљеног наставника који ће с њим ићи бесплатно у САД, како то „Забавников“ конкурс прописује.

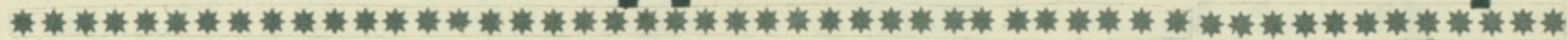
— Кад бих ишао у СССР одлучио бих се за мог разредног старешину (Мирјану Јанча) професора хемије. Лако бисмо се тамо снашли. Али у Америци је не-

ФЕОДОРА ПОПОВИЋ, ПРОФЕСОР ЕНГЛЕСКОГ ЈЕЗИКА, ИЋИ ЋЕ У СЈЕДИЊЕНЕ АМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ АКО НА КРАЈУ ПОБЕДИ ИЛИЈА ШАНТА.

ЋЕ ПРВИ НА МЕСЕЦ: СССР ИЛИ САД?

ШТА БИ РАДИЛИ НА МЕСЕЦУ?

ју смо данас ослободили и не мора да присуствује часовима. То је његов велики дан.

Породица Ранковић: мама Анђа, тата Јефта и ћерка Даринка, била је на окупу. Када смо им рекли зашто смо дошли и да ће Даринка, уколико се космонаути СССР први спусте на Месец путовати у Москву и Ленинград, за тренутак је настао тајац, а онда — слање.

Даринка-Даца, како је мама и тата зову, сасвим је збуњена.

Питали смо Дацу кога ће повести у СССР, ако победи, како је то „Забавников“ конкурс предвидео.

— Са мном ће ићи моја учитељица Катарина Николић.

— Бојим се, ипак, — каже Даца — да ће Америка прва стићи на Месец и да ћу ја на крају изгубити.

Тата Јефта теши кћерку:

— СССР никада не прича о својим плановима. Не би ме изненадило да они први стигну на Месец.

Сутрадан, Илија Шанта је дошао у школу код Даринке Ранковић да се упознају. Када је ушао у Дацин разред настала је велика граја и скандирање: Даца! Даца! А онда су се Даца и Илија руковали. Он је рекао да има седамнаест година, а она њему да ће на лето напунити једанаест. Мало су причали о школи, о учењу, а затим је Даца представила своје најбоље другове и другарице:

— Ово је Божа Антић, с њим се стално играм, а ово су Недељка Љиљак, Јасмина Божић и Снежана Ђурђић, моје најбоље другарице.

Даца и Илија су се пред растајак поздравили, као два супарника, али је то био и стисак руке два нова пријатеља.

И тако је Даци и Илији остало да чекају док се совјетски или амерички васионски брод не спусти на Месец јер ће се тек онда видети ко је од њих двоје победио и ко ће са својим наставником путовати у СССР или у САД.

ДОНКА ЈАНКОЛОВСКА, из села Љубојана код Преспе, на пијаци „Зелени венац“ у Београду

АЛЕКСАНДАР СТОЈАНОВИЋ, месар „Београдске меснице“ број 24

ДРАГАН БАБИЋ, сценариста дечије ТВ емисије „Двоглед“

Ученик IV разреда основне школе „Алекса Шантић“ Драган Ивковић из Београда, овако машта:

— Понео бих много, много ваздуха, воде и хране. Много ме интересује да ли тамо има људи, све мислим да има, а још више како изгледају када ходају.

Професор Перо Дурковић, директор Београдске обсерваторије на Звездари:

— Када бих се нашао на Месecu, уперо бих телескоп на Сунце. Сунце је загонетка за астрономе, јер се не зна тачно шта је извор неограничене енергије. На тај начин би можда била одгонетнута тајна пега, факула, поре, флорова, сунчане хроносфере.

При повратку на Земљу, понео бих збирку фосила метеорских тела која су на Месец падала током милиона година. Бавио бих се проучавањем материјалних услова у време настанка ове планете. Тако би била доказана, или оповргнута хипотеза о Месечевом постанку, наиме, постанку Месеца од Земље. Примерци узимани из различитих слојева Месечеве грађе, биће драгоцености од злата и дијаманата којих, претпостављамо, има у већим количинама него на Земљи.

Миљивоје Марић, наставник ликовног васпитања, плови маштом, а крмани сликарском палетом.

— Вратио бих се са Месеца са најинтересантијом колекцијом слика. Можда бих на Месecu пронашао нове материјале за боје чија постојаност и лепота превазилазе земаљске.

Иван Борђевић, ученик I разреда школе „Петар Драшћин“ у Београду.

— Не би ме било страх. Измислио бих тамо интересантну гимнастику. Ипак, радије бих кренуо на Венеру. Месец нам је сада близу, и чини ми се да неће бити од велике користи људима.

ТОМИСЛАВ АВРАМОВИЋ, на улазу у железничку станицу Београд

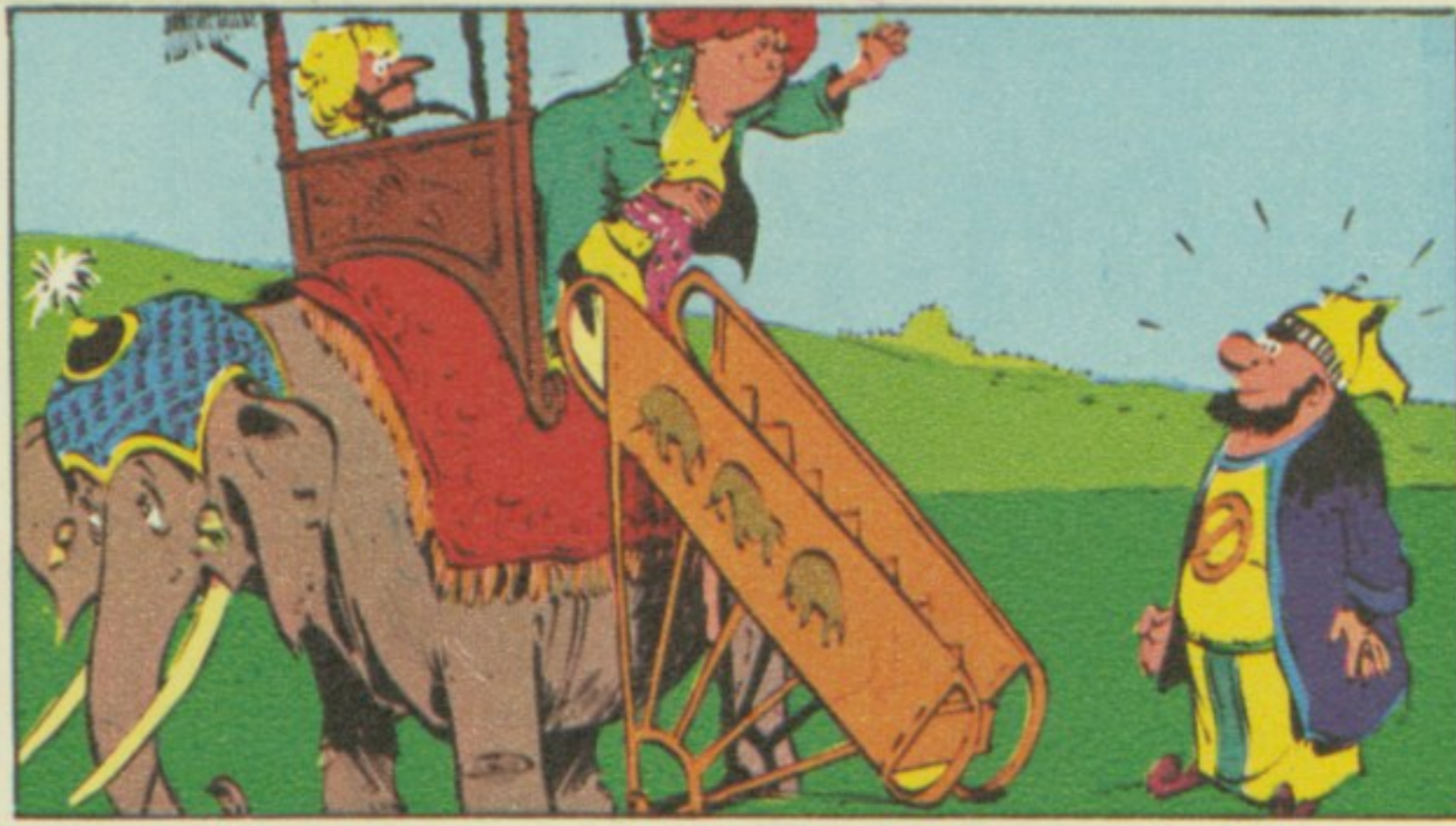
МИРЈАНА ВОЈИНОВИЋ, продавачица у парфимерији „Шарм“ из Београда

МИЛОШ ДАМЈАНОВИЋ, поштар Предузећа ПТТ саобраћаја Београд

ДУХ ИЗ ПАПУЧА

СЕДАМ РАЗЛИКА

Марица помаже мајци да премота вуну. Наш илустратор је два пута нацртао исту слику: једну мзми а другу њеној вредној кћерки. Већ сте, сигурно, приметили да слике ни су баш потпуно исте. У праву сте. Разликују се у седам појединости. Можете ли све да их нађете?

МИШКОВА ГОЗБА

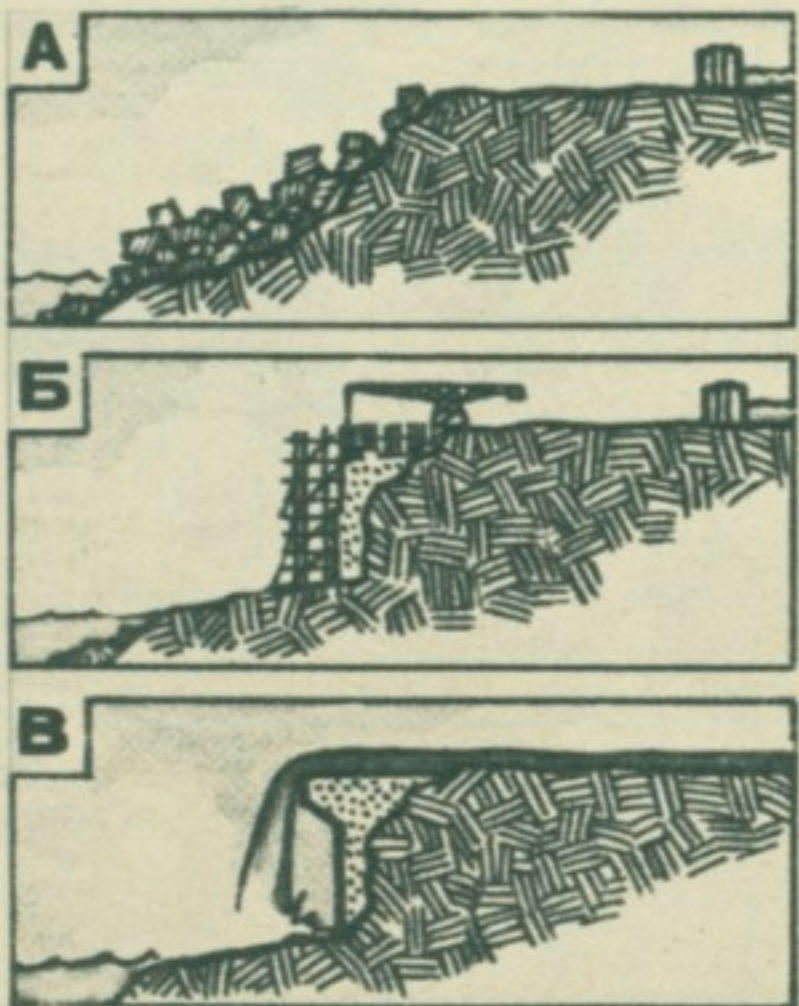
Мачак Мишко позвао је десет пријатеља на гозбу, а за послатицу им је спремио котур сира. Да се неко од пријатеља не би наљутио што је добио мање парче, Мишко је обележио једном тачком средину котура и с десет ножева покушао да изреже десет једнаких комада. Међутим, у журби није правилно засекао и само два од десет ножева допреће у правој линији до средине котура сира. Која су то два ножа?

РЕШЕЊЕ:

Ножеви Б и Ж.

ОПРАВКА НИЈАГАРЕ

Кад на пролеће са реке Нијагаре нестане и последње санте леда, чувени Нијагарин водопад остаће без капи воде. Тачније речено, пресушиће онај део Нијагариних водопада који припада Сједињеним Америчким Државама и који је дугачак 300 метара.

Последњих година окошта литица висока 59,9 метара преко које се слива америчка половина реке Нијагаре стално се крунила и одроњавала тако да је запретила опасност да се велики водопад претвори у низ малих слапова (А). Због тога је одлучено да се на пролеће преко те половине реке изгради привремена камена брана која би водену масу усмерила преко знатно већег водопада, Потковице (900 метара дугачке и 48,2 метара високе) која припада Канади. Кад привремена брана буде завршена, камене масе које су се нагомилале у подножју водопада биће разнете експлозивом

а затим ће, да би се у будућности ублажила разорна снага воде, литица бити ојачана бетоном и челиком (Б). На тај начин добиће се вештачка литица преко које ће се сливати вода (В). Према прорачуну, радови ће трајати шест месеци и за то време амерички део Нијагариних водопада биће потпуно сув.

Између америчког и канадског дела Нијагариног водопада лежи Козје Острво крај чије јужне обале води граница између ове две државе. Канађани су, да би спасли водопад Потковицу, извели сличне радове још пре десет година. У свом делу реке они су изградили подводну брану и подводни лукобран од бетона и челика. Захваљујући томе водена маса равномерно^е је распоређена дуж читаве Потковице чиме је знатно смањена њена разорна снага, нарочито на средишњем делу водопада.

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ЏАУКЕ НЕДЕЉЕ: ИГОН ОДАЈЕ ТАЈНУ!

ПОЛИТИКНИ
ЗАБАВНИК

СУПРИМС

Први пут се за њих чуло кад су се као тринаестогодишње девојчице појавиле у „Олимпији“ у Детроиту. Три тамно-путе певачице из Бруклина у САД — Флоренс, Мери и Дијана — освојиле су преконоћ љубитеље забавне музике. После извесног времена трио напушта Флоренс Балард а на њено место долази Синди Бердсонг. Ускоро се за овај вокални састав отимају многе дискографске куће, јер су њихове плоче за само три године продате у око 17 милиона примерака. Звезда групе је Дијана Рос, коју убрајају међу најбоље вокалне солисте на свету. Трио је светску славу стекао у САД, где је дуже времена био на самом врху топ листе с песмом „Дете љубави“ и „Учинићу да ме волиш“.

НОЖ ИЗ БАЈОНА

КАД ЈЕ МУСКЕТАРИМА НЕСТАЛО МУНИЦИЈЕ, ЗАТАКЛИ СУ У ЦЕВИ МУШКЕТА СВОЈЕ ЛОВАЧКЕ НОЖЕВЕ

Бајон, француски град који се налази 6 километара далеко од Бискајског залива, био је некад чувен по уметнички израђеним предметима од кованог гвожђа. Али, његова слава није прелазила границе Француске све до половине 17. века. Отада његово име је постало познато у свим земљама које у свом језику имају реч — бајонет.

Бајонет је кратко хладно оружје које се натиче на пушчану цев за борбу прса у прса. Први писани помен о употреби бајонета налази се у ратним успоменама маркиза Пијзегира, који је био родом из Бајона. Он је забележио да су 1647. године за време борбе код Ипра, у Фландрији, његови мускетари остали без муниције па су тада у цев пушака-мушкета затакли своје ловачке ножеве, израђене у Бајону, и тако наоружани наставили борбу. Тако је нож из Бајона постао — бајонет. После пет година почиње увођење бајонета у француско наоружање, и то најпре у једном пуку краљевских стрелаца.

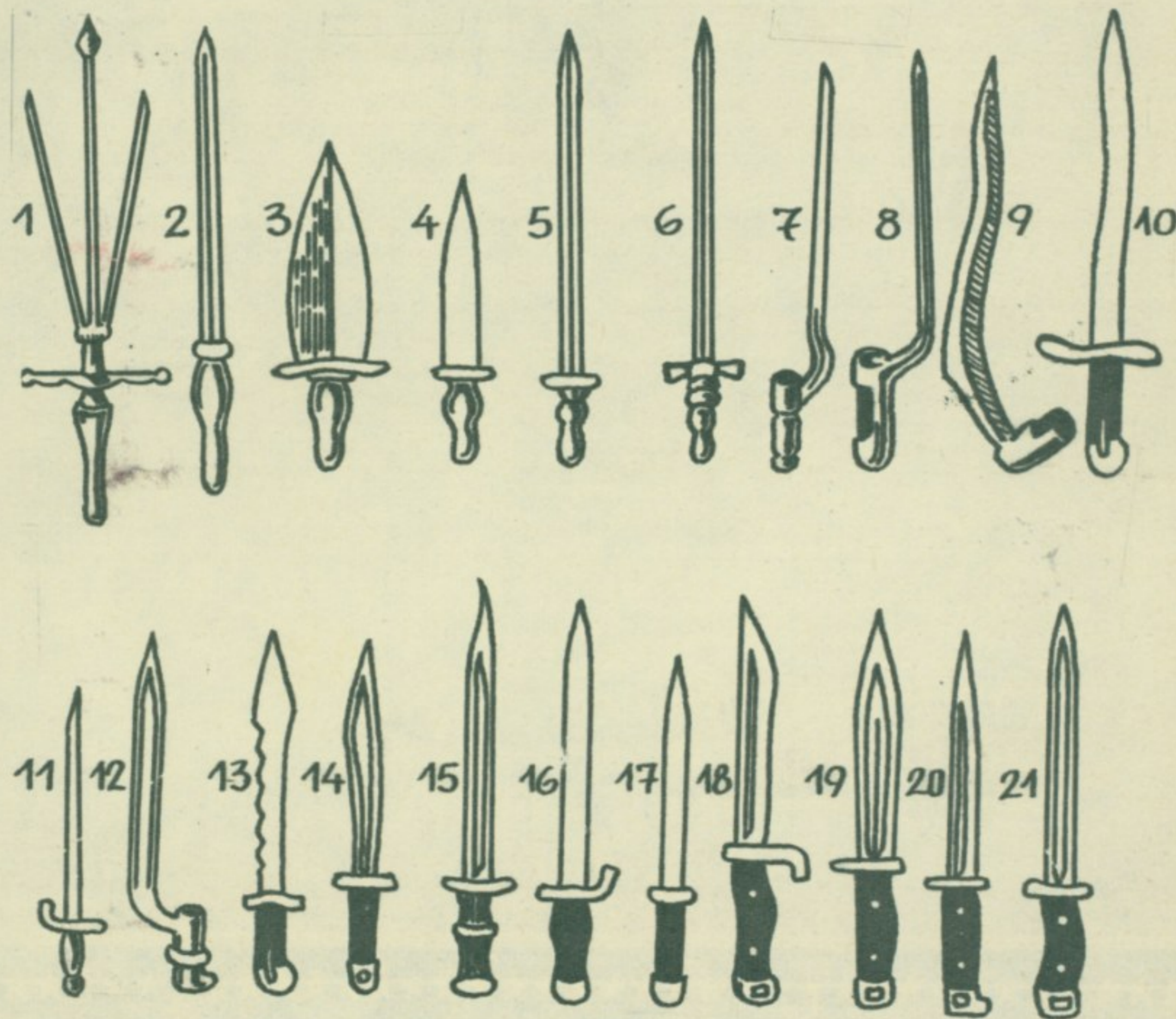
Први бајонет у Енглеској био је начињен 1633. године и састојао се од широког сечива сличног врху код

копља, оштрих ивица тако да је могао да се употреби и за бодeње и за сечење непријатеља. Имао је дрвену дршку која се углављивала у отвор пушчане цеви.

Увлачењем бајонета у цев мушкета је оспособљена за борбу прса у прса али се тада није могла употребити и као ватрено оружје. Почетком 18. века почела је производња пушака с нарочитим носачем тако да се бајонет могао причврстити на спољашној страни цеви. Из таквих пушака могло се пуцати и кад је бајонет био на њима. Током 18. и 19. века облик бајонета често је мењан и прилагођаван разним врстама ватреног оружја.

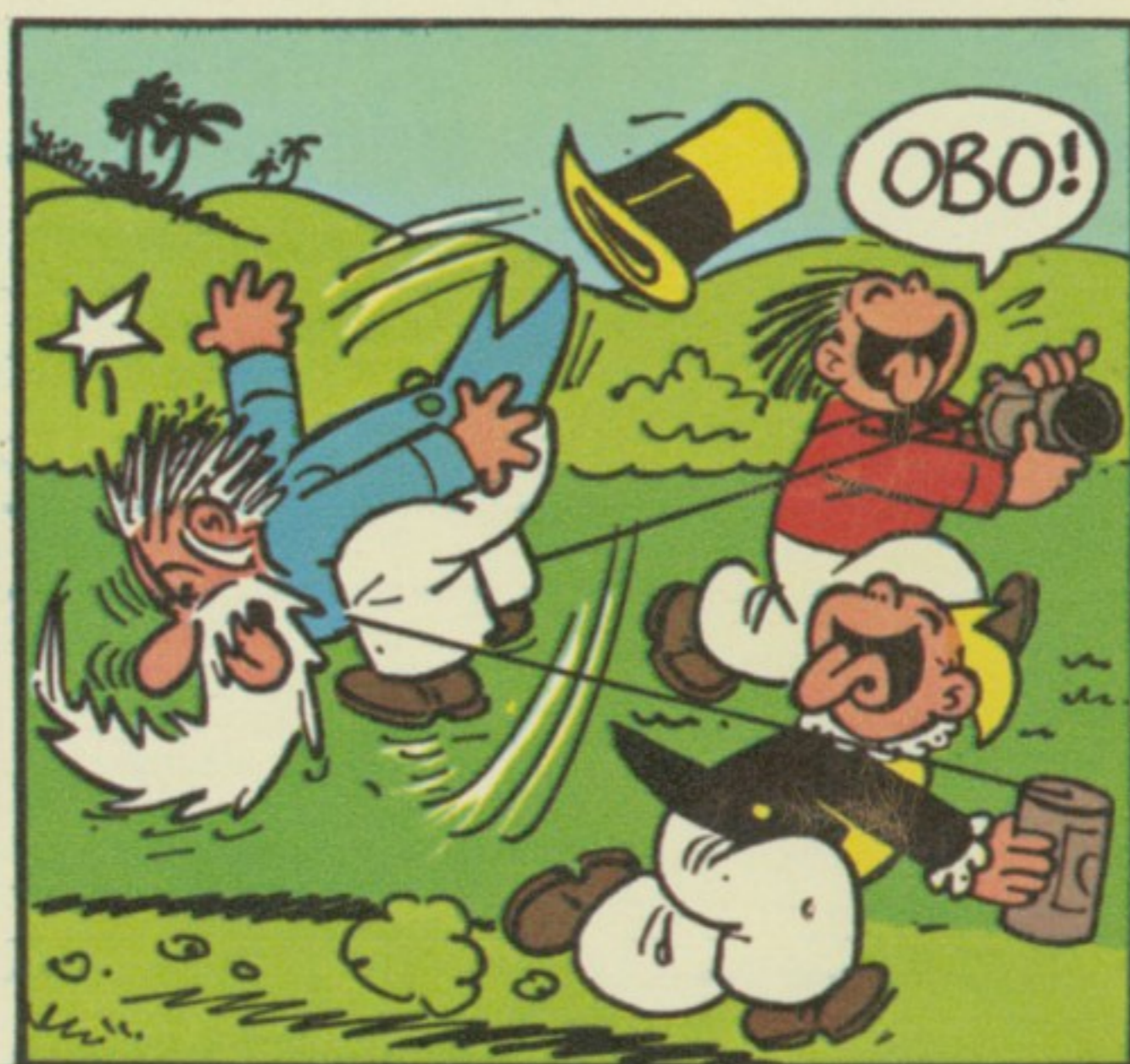
Тако је, на пример, руски бајонет имао у пресеку облик троугла и није имао уздужна сечива. Чешки бајонет из 18. века имао је облик косе, а енглески из 1871. на зубљену сечицу.

Веровало се да ће развојем далекометног ватреног оружја бајонет постати сувишан. Али, у рововским борбама за време првог и другог светског рата показало се да се бајонет ипак не може сасвим избацити из наоружања.

БАЈОНЕТ КРОЗ ВЕКОВЕ. 1 — трокраки за ломљење мачева, XVI в 2 — троугласти, XVII в 3 — енглески XVII в 4 — шпански, XVII в 5 — француски, XVII в 6 — швајцарски, XVII в 7 — француски, XVIII в 8 — француски, XVIII в 9 — чешки бајонет — коса, XVIII в 10 — француски јагаган. XIX в 11 — бајонет из XIX в 12 — аустријски, XIX в 13 — енглески, Б. Мартини—Хенри М 1871 14 — немачки, XIX в 15 — северно-аремички, XIX и XX в 16 — јапански, XX в 17 — норвешки, XIX и XX в 18 — нож Маусер 7,9 мм М. 98 Српске војске 19 — нож српске брзометке 7 мм М. 99 20 — нож Маусер 7,9 М. 24 ЈВ 21 — нож пушке М. 48 ЈНА (из Војне енциклопедије).

К. В.

МЕЂУ МЕЂУ РОБИЈАШИМА

Кад је Влаху Буковцу* било дванаест година повео га је стриц Франо са собом у Америку. Далеко од родног Цавтата, мајке и оца, дечак је доживео тешке дане које овде описује.

Сјећам се да сам су-традан кад сам дошао у Америку и зашао на улицу, па како сам се око себе обзирао и радознано свијет посматрао, нека дјеца ме одмах салетеше с поштом које, наравно, нијесам разумјевао. Наједанпут ми један од њих приђе, па ме тако немило удари шаком у очи да сам смјеста свијест изгубио и љоснуо на земљу. Кад сам дошао к себи, скочим да му одвратим мило за драго, али је честита дружина већ била умакла.

Мало времена иза нагле стричеве смрти, стрина ми једног дана рече да је његова жеља и намера била да ме пошаље у неку посебну школу да штогод научим; она ми уједно рече да се спремим да за који дан отпутујем. Она ме збиља до мало дана предала у руке кап. Тренку, који ће ме, вели, одвести у „колец“. За ту одлуку био сам од свег срца захвалан стрини.

Укрцасмо се на пароброд и за неколико сати стигосмо на једно острво, што се зове Хартс ајленд или ти Острво срца. Кап. Тренк ме предаде неким људима, поздрави се са мном и отиде. Ја остадох у „колецу“.

Енглески сам научио био врло мало ријечи, те не бијаш у стању да се буд како на том језику изразим. Говорио сам више знаковима, неголи ријечима. Најприје ме поведоше у неку собу, гдје ме свукоше и поштено окупаше. Затим ме ошишаше до голе коже и обукоше у неку чудну хаљину у којој сам слободно могао пливати и која је на леђима била означена бројем 82.

Коме да се тужим?

Чудило ме је да један америчански колец може да изгледа тако неугледан. Све су куће око авлије биле приземљаше, саграђене од дасака, са ходницима од једног метра ширине. Све је било празно и путо: све је изгледало врло непријатно. Да нијесам био увијерен о стрининој доброј намјери, био бих заиста помислио да сам упао у неку тамницу (кад сам доцније почео разумјевати енглески, дознао сам да је то збиља тамница, наиме завод за поправљање малољетних преступника који се ту држе до 21 године а послеје шаљу за три го-

ВЛАХУ СУ РЕКЛИ ДА ГА ШАЉУ У КОЛЕЦ, А ДОСПЕО ЈЕ У ОЗЛОГЛАШЕН ЗАТВОР ЗА МАЛОЛЕТНЕ КРИМИНАЛЦЕ НА ОСТРВУ СРЦА, ПРЕКО ПУТА ЊУЈОРКА

дишта на америчанске ратне лађе.)

Иако сам био зелен и без искуства, ипак сам одмах разумио да се са мном догађа нешто што није у реду; али коме да се тужим? Било ми је као да су ме одвели у пустињу и ту оставили мојој судбини!

Кад је моја нова тоалета била готова, хтједох да изађем у дворште, да се мало разаберам и видим где сам. Но тек што бијашм заочно преко прага, а оно се за мном затрча човек у униформи, који ме срдито позва да се вратим натраг. Вратих се без поговора, а он ме зграби за руку и повуче у једну бараку која је била пуна друге дјеце. Видио сам одмах да је то нека школа.

Тај који ме довео рече нешто учитељу, а овај дохвати штап, те без милосрђа стаде да ме лупа пред осталом дјецом. Расплаках се, и то тим јаче, што нијесам

знао зашто ме тај човек туче. Ово је био први поздрав који сам примио на „Острву срца“, и мислим да га нећу заборавити док буде у мени даха!

Иза закључаних врата

Учитељ ми затим одреди мјесто гдје ћу сједети, а мало послеје тога, на знак бубња, постависмо се сви у ред, као војници, те отуд пређосмо у другу бараку, гдје су биле дугачке трпезе са клупама с обе стране, отприлике, као у нашим бетулама (механама). Сваки стаде пред своје место, које је одговарало броју на леђима, те нам би речено да сједнемо и да се прихватимо јела. Пред сваким је била лимена здјелица, насута неком прозирном чорбом, коју су они звали „какао“, и уза њу доста велики комад

круха с маслом. То је била наша вечера.

Иза сиромашне вечере, које се ни дотакнуо нијесам, опет на знак бубња, постројисмо се као и први пут и откорачасмо напоље, да се тамо вјежбамо.

Затим нас подјелише у три гомилице и свака се упути својој бараки, гдје су нас чекале одгрнуте постеле. Свукли смо се и за пет минута морали смо већ бити под поњавом.

Чувар је затим изашао и закључао врата.

Због непознавања енглеског језика, мене у први мах ставише у нижи разред; но пошто сам брзо напредовао, учитељ ме пребаци у виши.

Уопће, као ученик, био сам међу бољима, а у географији најбољи. Кад би учитељ позвао неког ђака да на табли приближно нацрта обрис Сјеверне Америке, обиљежи државе и означи главне градове, ријетко се кад догађало да није позвао и мене.

Једном сам на мојој малој табли нацртао главу Џорџа Вашингтона. Учитељ, примјетивши како дјеца нешто међу собом шапућу, скочи да види шта то ра-

дим, али ме не затече на дјелу, јер сам имао времена да избришем нацрт.

Једини срећан тренутак

На питање што је на табели било, не одговорим ни ријечи. Учитељ тад запита дјецу и један њак рече да сам нацртао председника Вашингтона. Учитељ ме одмах позва к себи. Бојећи се казне, пријем му сав збуњен; но он не само да ме није казнио, него ми лијепим начином рече да ступим пред велику таблу и да тамо кредом поновим оно што сам мало прије нацртао био на својој табlici. Срећан што ће ствар проћи без батина и што ћу моћи да покажем своје умијеће, прихватим се весело посла.

Пође ми за руком да нацртам Вашингтонову главу још боље него први пут. Учитељ ме пажљиво посматрао на послу, а кад сам свршио удари дланом о длан, у знак одобравања. Дјеца, видјевши учитељево расположење, запљескаше сви скупа рукама, тако да сам се у том тренутку ћутио срећан и румен од узбуђења.

Понеке добре душе дошле би с времена на вријеме да посјете острво, а онда би, по њиховој молби и уз нарочиту пратњу, дјеца изашла у шетњу. Посјетиоци су нам обично доносили воћа и слатких колача. Ја сам при дијељењу пролазио најбоље, јер би обично добио више него остали. Тај сувишак сам ја ипак дијелио са својим мање срећним друговима, а Црица Томпсона не бих никад заборавио. Њега сам особито поштовао ради добротности.

На нашем острву било је великих и малих заточеника. Било је неколико бријача, који би дјецу шишали, али смо прије морали да клекнемо пред неке одраслије женске, које би нам густим чешљима стругале главе да се тамо не би накупила гамад. Мене су тако сурово тимариле, да би ме по некад свега искривиле.

За нас дјецу, иначе, као да пошта није ни постојала. Забрањено нам је било уопће да с киме дописујемо.

Највише ме је морило, што не могу да пишем ћаћи и мами, те да им кажем шта се са мном збива.

Једног дана начетише нас пред школом да се по реду вјежбамо ко ће боље да удара у бубањ. Сви смо наизмјенице кушали да млатамо, а на крају учитељи и забраше четворицу, међу којима сам био и ја. Нас четири одликаша имали смо да се мјењамо сваког дана, те да ујутру бубњем джемо аларм међу друговима. Тај бубњарски „a solo“ нијесам ни данас заборавио.

Дани су одмицали, као год и седмице, а за њима и мјесеци. Ја сам, међутим, већ тако добро научио енглески да је госп. Кроферт (једини учитељ чије ми је име остало у памети) био са свим задовољан са мном.

Једно вече, кад сам на улазу бараке натезао бубањ за сутрашњу будионицу, учитељ ће тај проћи покрај мене, идући кући. Он се треном, заустави крај мене, па ме изнебуха упита: „Шта си ти украо твојим родитељима, те су те амо пратили!“ Ове ријечи учитељеве, па иако сам већ знао што је Хартс ајланд, врло ме се неугодно дотакоше. Крв ми удари у лице, те му сав повријеђен рекох да ја нијесам никакав лупеж, а да не знам зашто ме је тетка ту послала. „Мени су, — додах — рекли да идем у колеџ“.

Учитељ примјети моју узбуђеност, те ми даље рече да му је драго да ме његове ријечи нису равнодушност оставиле; да је то добар знак за мене, јер човјеку остаје увијек времена да своје заблуде увиди и да на прави пут изађе.

Нико ми не верује

Ове сам ријечи добро разумио. Ончас сам увидио да учитељ мојим ријечима не вјерује и да ме једнако за злочинца и лупежа сматра. Хтједох да свиснем од јада. Тек сад ми је јасно било зашто се тако оштро и неправедно са мном поступало. Дакле, ја сам у њиховим очима био неки неваљалац ког су родитељи послали на робију да се отријезни и поправи.

Учитељ, видећи ме у очају, настојао је да ме умири; он поче да се распитује, да ли су ми живи родитељи и гдје су, из ког сам краја итд. Ја му испричах сву истину: — како ме је стриц довео у Америку, како је нагло умро, како ми је стрица рекла да ме по жељи пок. стрица шаље у колеџ, и како су ме, најзад, послали у Хартс ајланд.

Повратак

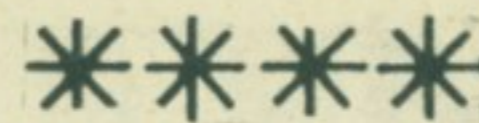
Учитељ је овај пут повјеравао мојим ријечима и можда наслутио у цијелој ствари неку црну сплетку. Он ми сместа нареди да склоним бубањ и рече да позовем стражара. Кад овај дође, нареди му да одмах извади моје хаљине и да ме истог часа преобуче.

Ја сам отишао за стражаром и за четврт сата био сам већ преобучен. Учитељ ми је исте вечери одвео са собом у свој стан, гдје сам три дана провео као његов гост. Четвртог дана стиже из Бруклина кап. Тренк, ког је, по свој прилици, управитељ завода депешом позвао да ме прихвати и одведе кући.

Стрина и остали дочекали су ме сасвим мирно, као да је тај мој нежељени излет на Хартс ајланд била најобичнија ствар на свијету! Нити су о томе говорили, нити ме питали како ми је тамо било и што сам све у „колеџу“ научио.

Влахо Буковац

* Влахо Буковац (1855 — 1922), наш познати сликар, рођен је у Цавтату. Живео је и учио у Паризу, радио на Цетињу, Београду и Загребу. Био професор Уметничке академије у Прагу. Израдио је око 150 композиција и преко 400 портрета, од којих се знатан број налази у музеју у Цавтату, у Штро слајеровој галерији у Загребу и Народном музеју у Београду. Написао је узбудљиву књигу „МОЈ ЖИВОТ“ из које доносимо одломак „Доживљаји у Новом свијету“.

МАЧКА — РИБА

Риба-мачка постоји, то вероватно знате. Али да постоји мачка која на силу хоће да буде риба, свакако нисте чули. Таква је Пуси, мачка једног лондонског поштара. Дуго је обилазила око празног акваријума чија је „станарка“, једна златна рибица, угинула. Најзад је успела да се увуче у њега. По изразу њених очију не би се баш могло рећи да је срећна што јој се жеља испунила.

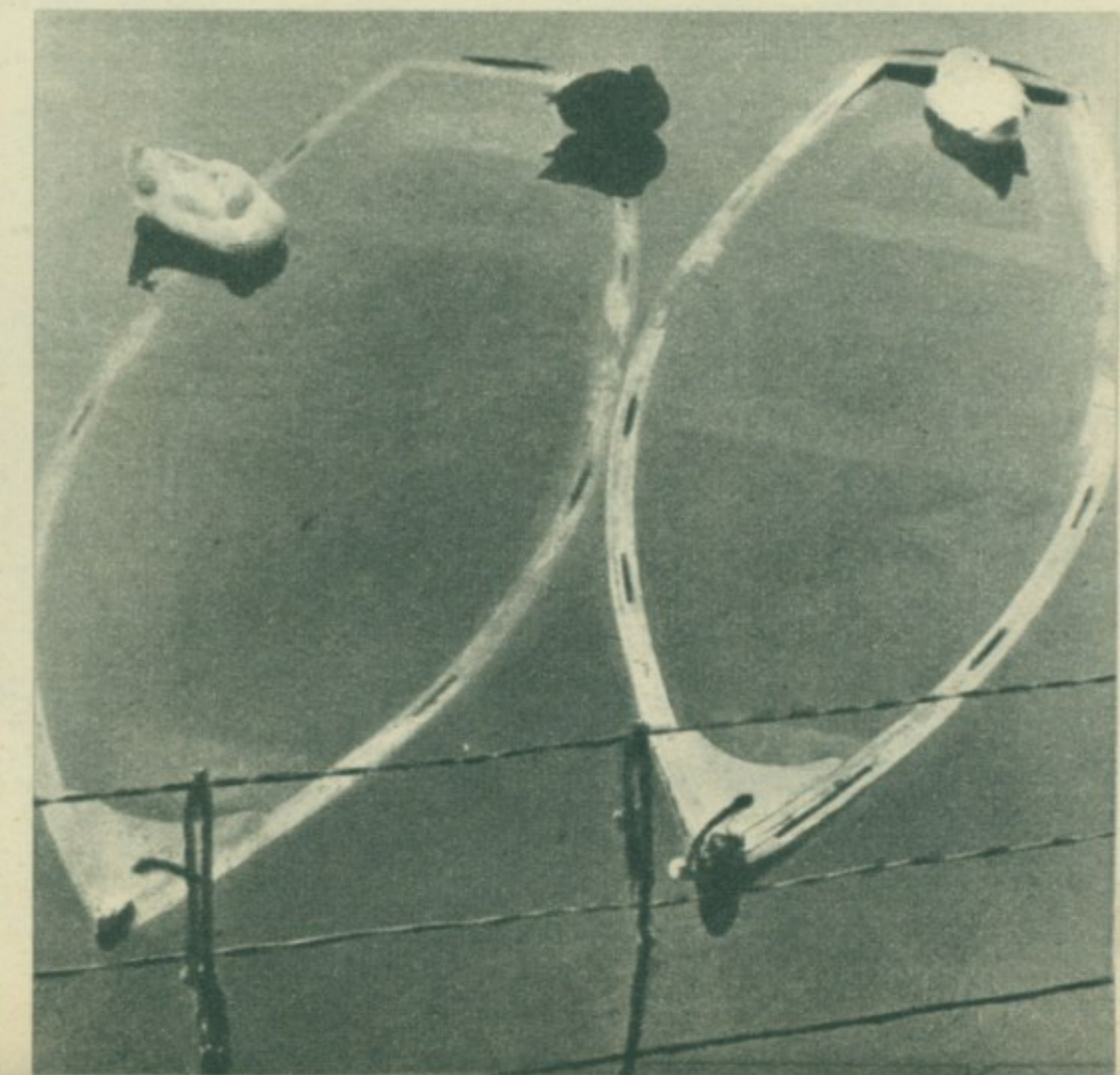
ПАС КАО МАЈМУНСКА ДАДИЉА

Таурис, овчарски пас директора зоолошког врта у Саутемпону, преузео је на себе бригу о малом шимпанзу Мајку. Неколико пута дневно он оде до Мајковог кавеза, узме мајмунче у зубе и донесе га у кућу свог господара да би му ту дао бочицу с млеком.

УТОЧИШТЕ

Почетком зиме јапански рибари су потопили своје чамце да их таласи не би разбили о обалу. Водене птице брзо су их откриле и претвориле у своје спаваонице. Вероватно се осећају сигурније кад под ногама имају чврсто „тле“.

НИКАД ДОСАДНО!

ИМАЈУ ТОПОВЕ ОД КОЖЕ

НЕПОЗНАТ ГОТОВО КАО МЕСЕЦ, ДАЛЕКО У ВИСИНАМА ХИМАЛАЈА, БУТАН ЧУВА ЦИВИЛИЗАЦИЈУ И ОБИЧАЈЕ СРЕДЊЕГ ВЕКА И НЕ ПОКАЗУЈЕ МНОГО ЖЕЉЕ ДА ИХ МЕЊА

Пуних 10 година чекао сам одобрење бутанских власти да посетим њихову државу. Због тога што су посетиоци тако ретки о Бутану се зна мање него о Новој Гвинеји или Антарктику. Остављен сам себи, дубоко у хималајским масивима, где се сме-

њују долине и огромни врхови од преко 7.000 метара, Бутан је остао неприступачан и затворен и за људе и за цивилизацију ван његових граница. У њему нема ни хотела ни мотела, ни туриста, а једини странци који дођу ретки су гости бутанског махараџе.

мноштвом свештеника. Будизам је овде основа читавог живота. Скромне сељачке куће на које сам наилазио често су имале и по три спрата. У њима живе јаки и здрави људи, очеличени планинским ваздухом, тешким горштаким животом и здравом храном која се углавном састоји од јечменог брашна, пиринча и сира. Није ретко срести путника који на леђима носи терет тежи од сто килограма, иако путује више недеља.

Свештеници и властела представљају највиши друштвени staleж. У тврђави Тонгса упознао сам једног властелина кога су сви са поштовањем називали „поглавица“. Човек наоружан великом сабљом у корицама од сребра држао је за узду његовог малог тибетанског коња. Коњска опрема била је опшивена украсима од драгог камења, а седло покривено скупocenим ћилимом. Властелин је ставио ногу у узенгију, попео се на коња и одјурно праћен својом телесном стражом. Његов одлазак огласили су бубњеви са бедама тврђаве-манастира.

Ту, у Тонгси, видео сам још један необичан приказ. Неки човек се играо са својим синчићем, али није могао да га загрли јер је око врата имао велики дрвени обруч, налик на јарам, а на ногама ланце. Војник који је стајао у близини објаснио ми је да је тај човек нешто украо и да је за то кажњен.

Босонога махараџа

Све ми је то личило на средњи век. Али, кад сам пре свог поласка у источни део земље посетио бутанску махараџу, видео сам и нешто друго. Она станује одвојено од махараџе који живи у војно-будистичкој тврђави где је приступ женама забрањен. У средини једног попличаног дворишта налази се пагода на четири спрата, а на четири угла су подигнути павиљони за махараџу и њену децу, као и за ретке госте. Махараџа носи народну ношњу и има дугачку косу, за разлику од других сународника који носе кратку. Говори енглески и добро познаје ев-

КРАДЉИВАЦ СА ДРВЕНИМ ЈАРМОМ ОКО ВРАТА И ОКОВИМА НА НОГАМА

ропски начин живота јер често путује у Швајцарску.

Положај жене у овој земљи разликује се од оног у коме се налазе жене суседних земаља. Бутанке учествују у јавном животу и готово су равноправне с мушкарцима, а могу да имају и више мужева. Уопште, у Бутану влада необична мешавина феудализма и неке примитивне демократије. Између владарске породице и осталих поданика постоји јед-

накост бар у том смислу што сви иду боси и у једнаким огртачима.

У одређено време у години приређују се витешки турнири баш као у средњем веку. Главна дисциплина је гађање стрелом у циљ. Претакмичења девојке у народним ношњама певају и играју на борилишту да би подстакле такмичаре. Најбољи стрелци, кад победе, пуштају продорне крике и играју ратничке игре.

Тврђ орах

Занимљиво је да је у Бутану измишљено једно од најнеобичнијих оружја на свету — топ од коже. Један свештеник показао ми је такав топ, чија је цев начињена од више кожних слојева међусобно ушивених. Ови топови се лако могу пренети и на највише врхове и изненадити непријатеља. Можда је и то допринело да Бутан увек буде тврђ орах за било ког освајача и да остани не колонизован.

Бутан и данас чува своју

независност иако је његов политички положај заиста сложен. Он нема ни амбасадоре, ни дипломате, нити је члан било које међународне организације. Али, он се налази на осетљивом тлу које стратегијски није нимало неважно, између Кине и Индије. Зато у последње време Бутан ствара и своју армију која није велика, али на свом терену може бити веома опасна.

Мишел Пајсел 15

1.500 серпентина

Продрети у Бутан теже је него организовати поларно истраживање. Али, не треба зато помислити да је то дивља земља. Напротив, у њој постоји прастара култура и цивилизација коју њени становници љубоморно чувају и поштују.

Да би се стигло у Бутан, требало би имати хеликоптер. Ја га нисам имао, али сам био срећан што ме је на граници сачекао цип бутанске владе. Још до пре неколико година било је потребно 4—5 дана да би се на коњу стигло до престонице Бутана Пунакхе. Сада је, уз помоћ Индије, изграђен пут

Свуда ће нахранити вас и ваше коње, а ако треба да ће вам и носаче“.

Људи јаки и здрави

Снабдевен тим чаробним парчетом папира, кренуо сам на дуг и тежак пут, час пешице, час на коњу, час спуштајући се у дубоке долине, час пењући се на вртоглаве висине хималајских врхова. Рељеф ове земље је такав да раздаљина изречена у километрима у ствари

ГЕОГРАФСКА КАРТА БУТАНА КОЈИ СЕ ГРАНИЧИ С КИНОМ, ИНДИЈОМ И СИКИМОМ

дуг 145 километара који, додуше, има ни мање ни више него 1500 серпентина, али којим се у Панакху стигне за осам часова.

У престоници ми је махараџин секретар издао пропусницу на тибетанском језику, „касхаг“, са махараџиним печатом: два укрштена змаја. „Са овим ћете моћи да уђете у све тврђаве које желите да посетите.

ништа не говори. Понекад, да бих прешао три-четири километра у ваздушној линији морао сам да јашем по десет часова.

Свуда, и у најудаљенијим пределима, откривао сам не обичну, помало сурову, али ипак високу цивилизацију која се не може упоредити ни са једном другом. Тврђаве које сам посећивао биле су у ствари манастири са

КАМЕНА СЕКИРА

1 **ЛУК И СТРЕЛА** — Ловац средњег камене доба, пре отприлике дванаест хиљада година, научио је да употребљава лук помоћу кога лако лови дивљач и птице. Лук је прво заиста убојито оружје у историји човечанства, оружје које ће остати без премца све до проналаска барута и ватреног оружја.

2

ЛАНЧАНИ РАД
наше ере људи
Земљине кугле
ријалне Африке.
То је период
прве куће, кру
покривене слам
а оружје се
једни обрађују
длета, секире,
дршке и узич
спајају готове

4

РИБОЛОВ — У северној Европи, где је бу
обично језеро а Северно море непрегледна
главно занимање риболов. Они већ знају
вешто суше уловљену рибу. Ови северни
користи обрађивања земље.

Д — Десетак хиљада година пре живе у читавом умереном појасу од данских мочвара до екваторе и зелених обала Мале Азије. У коме човек почиње да прави дрвене колибе од прућа и дрвета. Главно занимање још је лов, прави ланчаним системом: док се лови камен и од њега клешу ножеве, стреле, врхове, други праве мреже за везивање врхова, а трећи обрађују делове.

у Балтичко море још било мочвара, живе људи чије је занимање да праве рибарске мреже и други предмети. Народи последњи ће открити

3

ПРОНАЂЕН ЈЕ ХЛЕБ — Лов често, нарочито зими, није био довољан да исхрани човека; ловачка срећа није му била увек наклоњена а морало је да се једе. Због тога су људи веома рано уз лов почели да се баве и скупљањем дивљих плодова и корења разних биљака. То је углавном било занимање жена. Оне су убрзо научиле које биљке дају најкусније плодове и где их треба тражити. Једнога дана неко је случајно пронашао зрновље веома пријатног укуса. Неко други, много година касније, открио је да се ова зрна лако туцају и да се од тог праха, помешаног са водом и испеченог између два усијана камена, добија храна која брзо сити и може дуго да стоји и послужи као неопходна залиха за зимске дане. Тако је пронађен хлеб. Догодило се, опет случајно, да је једно такво зрно испало из нечије котарице и проклијало у близини куће. Када су људи то приметили, почели су да сеју намерно и родила се земљорадња.

5

ПРВА ОРГАНИЗОВАНА НАСЕЉА. — У периоду млађег каменог доба људи су почели да праве прва стална стамбена насеља. Изгледа да су прва таква насеља подигнута на Блиском истоку, у басену Средоземног мора, где је клима била веома блага а земља богата плодовима и дивљачи. На острву Кипру пронађени су остаци једног села из овог периода с кућама које су покривене крововима у облику куполе. У средини приземља налазило се огњиште од печене земље а спрат, у ствари галерија, носила су два велика камена стуба.

РОДИО САМ СЕ ПО ПОДНЕ САМО ЗАТО ДА БАБИЦУ НАТЕРАМ ДА РАДИ ПРЕКОВРЕМЕНО

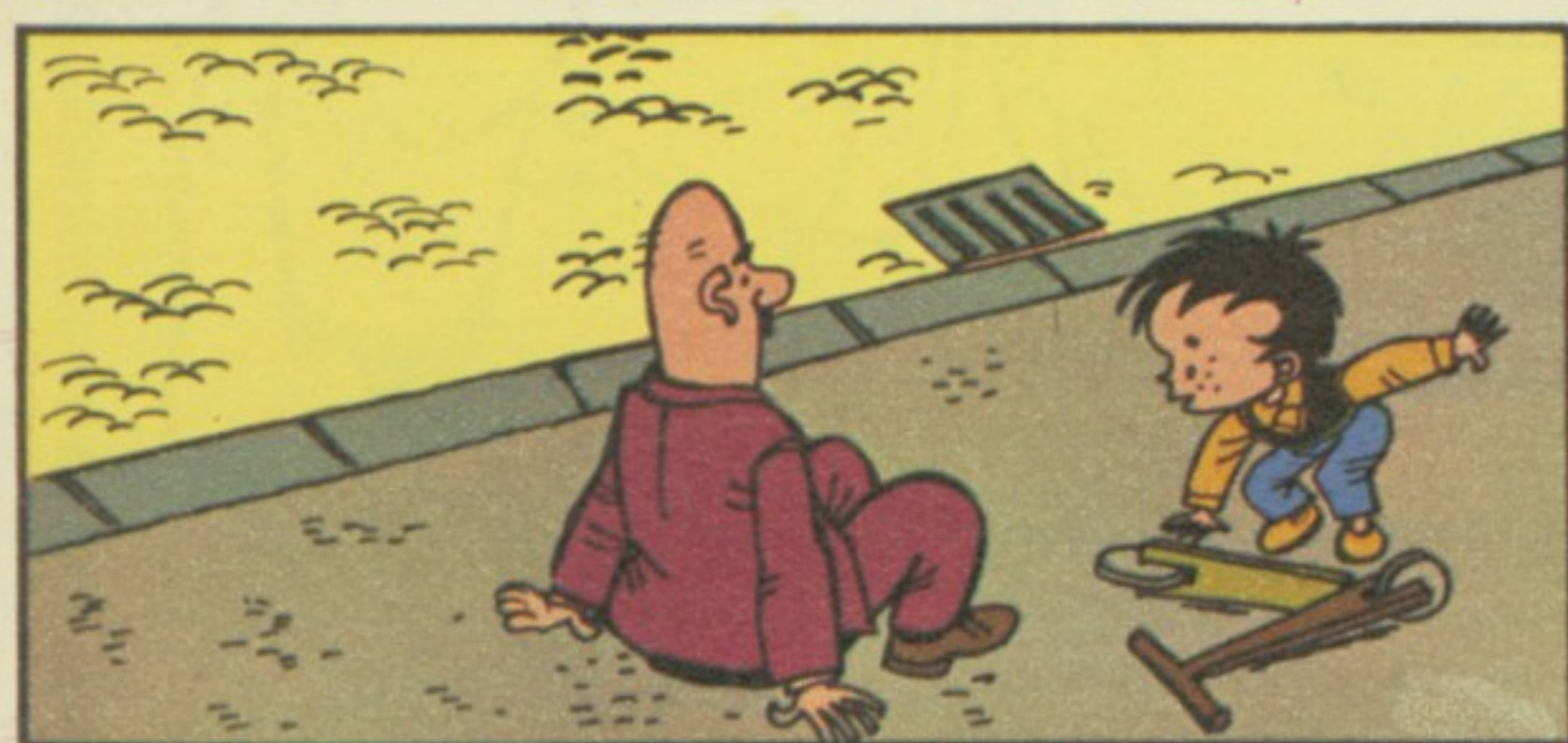
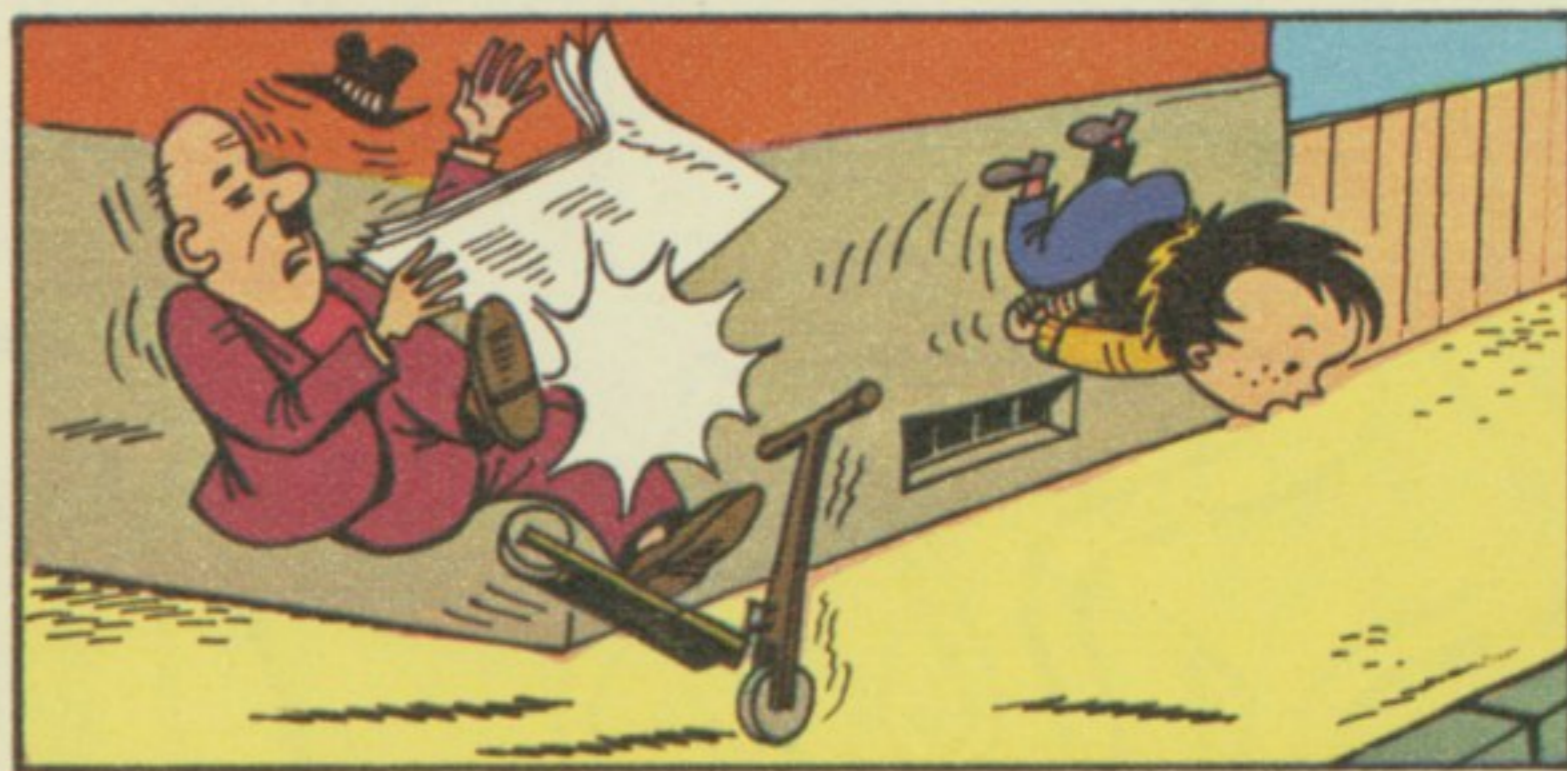
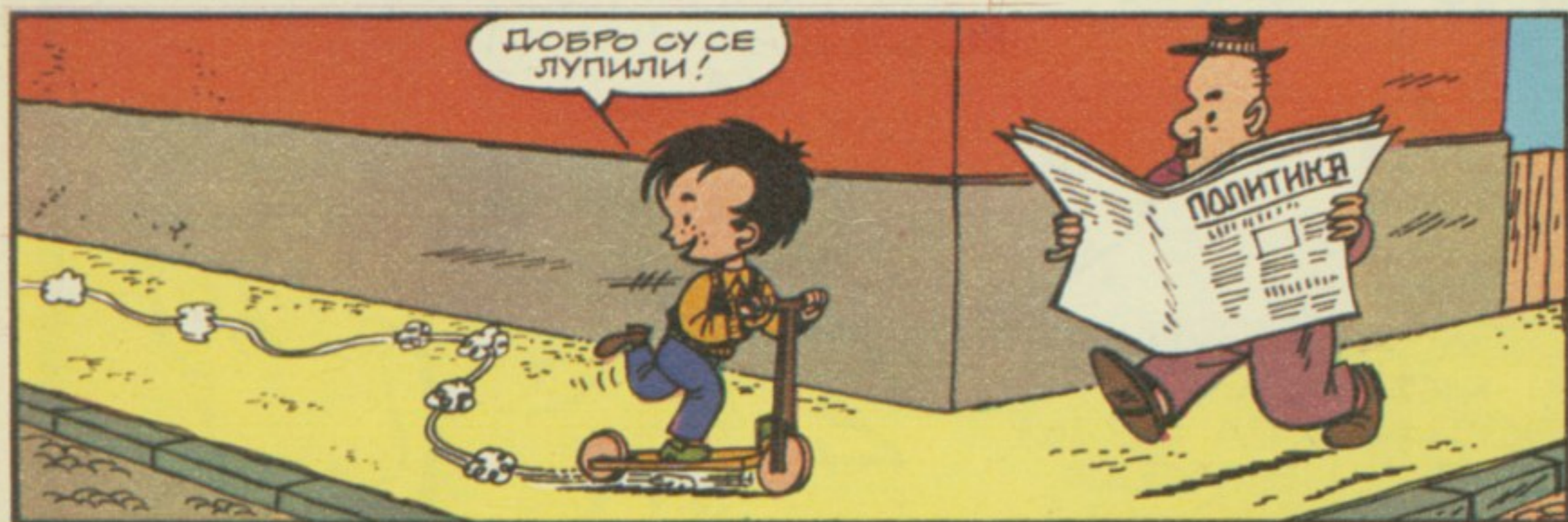
Драги моји,
Добар дан. Како сте ми спавали? Надам се да сте не што лепо (или неког лепог) сањали. Ја сам (као и обично) сањао — вас...
Моје име је (као што знате) Милован Илић. Зову ме Мића. Зову ме и Макс. Зову ме (најчешће) Минимакс. (Одазивам се и на — Мића Максимални).
Моја емисија је Минимакс и ви то врло добро знате (скоро као ја). Минимакс је моја емисија исто онолико

колико је и ваша и њихова и — још нечија.
Минимакс се слуша у подруму, у учионици, у подморници, у лифту, у фрижидеру, у парку, у паклу, у наручју, у Пријеполу, у шлафроку, у купатилу, у кабинету, у тролџбусу, у продавници бурека...
Минимакс слушају ђаци, домаћице, студенти, пензионери, војници, портири, кућне помоћнице, болесници, ту цаци камена, вулканизери, генерали, бригадири, касаци, падобранци, гњурци, гутачи мачева.
Сви слушају Минимакс и сви кажу да је то најбоља емисија на свету. Ја исто тако мислим, јер не желим да се издвајам.
Ипак, кад мало боље размислим: чини ми се да Минимакс није ништа нарочито. Минимакс је (у ствари) једна сасвим једноставна, обична, пристојна емисија. Најбоља је на свету само зато што (тренутно) нема бољих. Зар не?...
Ако сте (бар три и по пута) слушали Минимакс, онда сигурно као и ја мислите да је Минимакс леп, богат, шармантан, јединствен, тврдоглав, млад, популаран, нов, симпатичан, заводљив, ненадмашан...
Због свега тога (и још због нечега) Минимакс је вр

ло брзо постао популаран. Ја сам популаран углавном зато што поседујем исте (или сличне) особине као Минимакс.
Мада вас то опште не интересује, рећи ћу вам да сам рођен 5. новембра. Шкорпија је мој знак. Како се поново будем родио, нахтеваћу да то поново буде у знаку Шкорпије.
Већ сам вам (милион пута) рекао да сам још од рођења тврдоглав: родио сам се после подне само зато да бих натерао бабицу да ради прековремено.
Престао сам да верујем у бога, јер сам чуо да ни он (већ неколико година) не верује у мене.
Више волим да ме бије лош глас него добар силеџија.
Да бих постао славан, било ми је потребно пет и по дана. Али, једна моја пријатељица је то постигла још брже. Она је преко ноћ постала славна. Само, није познато где је провела ту ноћ.
Славан човек (не) мора да буде срећан. Срећа ми је често (верујте) сасвим близу, само на пушкомет од мене. Али, шта вреди кад немам — пушку...
О себи бих могао да вам причам још девет дана, али знам да вас то (опште) не

интересује. Причаћу вам о нечему сличном...
Дакле, Минимакс је најбоља емисија на свету и ту (бар за сада) нема излаза.
Писали су ми ђаци да су једном за време (малог) одмора слушали Минимакс. Међутим, пошто је наставник изненада ушао у учионицу, власник транзистора није имао времена да одмах утиша своју звучну кутију. Наставник је упитао:
— Ко то тамо галами?
Сви су занемели (као што је и нормално). Ипак, неко се прибра и рече (истину):
— Милован Илић!
Расејани наставник отвори дневник, накашља се значајно и у рубрици „напомена“ предложи да се Милован Илић казни укором.
Нисам кажњен укором, већ чињеницом да ме на сваком (другом) кораку очекују признање, похвале, награде... О мени (други) пишу оде, химне, басне, песме, сонетине. На сваком (трећем) кораку делим аутограме и фотографије, дугмад са кошуље... На сваком (четвртном) кораку добијам брачне понуде, молбе да будем нечији кум, брат, сведок, жирант, ослонац у животу... На сваком (петом) кораку добијам цвеће (право, вештачко, електронско, зимзелено, жуто...)
Тренутно снимам три филма, две грамофонске плоче, две и по телевизијске емисије... Имам сталне рубрике у три недељна листа, а ускоро ћу у једном листу имати целу страну... Сваки лист имаћу кроз једног дана, а можда и кроз два дана (касније).
Волим: палачинке са орасима, Оливеру Вучо, чоколаду са бадемом, Београд, бицикл, Хвар, срце од лубенице, сунце...
Највише на свету волим своје слушаоце, најбоље слушаоце на свету — слушаоце Минимакса (минимаксовце). Сваки сусрет са њима за мене је празник. Зато је свака моја емисија — јубиларна.
Драги пријатељи, познаници, рођаци, суседи, истомишљеници: слободно можете заборавити како се од два мајмуна прави један човек, али — не заборавите да вас сваке суботе (од 7 до 11) на II програму Радио-Београда очекују ваши стари познаници (тако рећи пријатељи) Минимакс и Милован Илић.
Драге моје и драги моји, срдачно вас поздравља и воли, и увек мисли на вас (и — тако то) ваш
Милован Илић

М. КАПЕТАНОВИЋ:
МИКИНИ
саобраћајни проблеми

ДЕНИС ШАМПИОН

КАКО УХВАТИТИ ХОБОТНИЦУ

1
Ово је хоботница, морска животиња са осам кракова. Изгледа страшно, зар не? Међутим, дуж наше обале, она је мала и безопасна, што ћете и сами видети.

2
Данас сам кренуо у лов на хоботнице. Од прибора сам понео ости, маску и белу крпу. Зашто баш крпу, видећете касније!

3
Нисам дуго тражио. Ево једне! Као и обично, добро маскирана у својој кућици, вреба ракове и рибе. Ово што машем белом крпом не значи да се предајем. То ја само мамим хоботницу да изиђе из своје рупе!

4
Ево је... излази! Нема један крак! Сигурно га је одгризла нека риба и то недавно јер још није успео да израсте нов. Ухватићу је руком, биће узбудљивије!

5
Цврето ми се обавила око руке. Али, није ме страх! Ослободићу је се кад изађем из воде. Треснућу је о стену!

6
Сада је сасвим безопасна, чак и за девојчице. Мама ће се обрадовати јер ћемо данас имати леп ручак!

СРЕДАНОВИЋ
ЛАЗАР

ПИТОМИ И ДИВЉИ

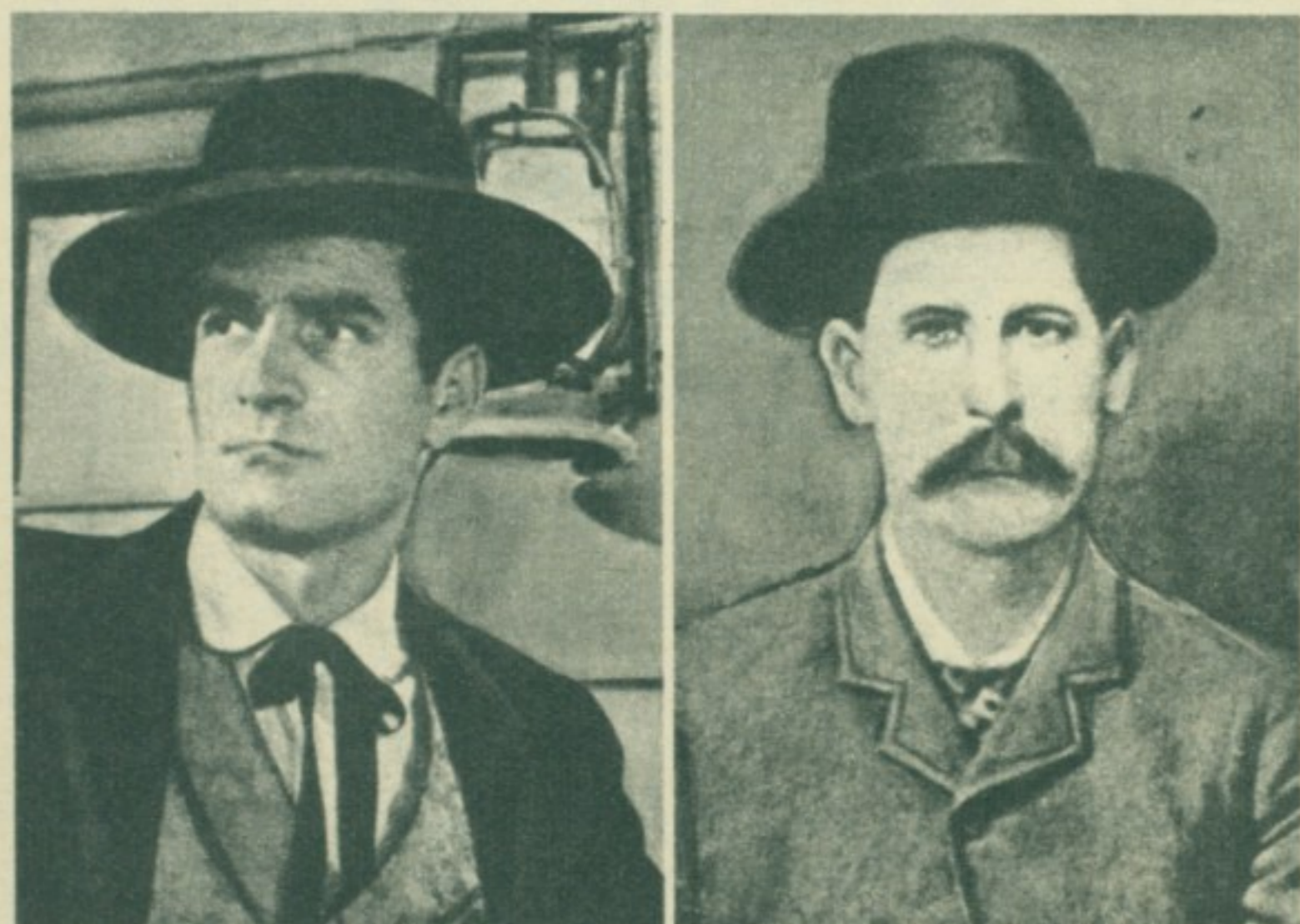
РОМАНТИЧНИ ЈУНАЦИ ДИВЉЕГ ЗАПАДА КАКВЕ ЗНАМО СА ФИЛМСКОГ ПЛАТНА У СТВАРНОМ ЖИВОТУ ИЗГЛЕДАЛИ СУ САСВИМ ДРУГАЧИЈЕ. ПОГЛЕДАЈТЕ И САМИ

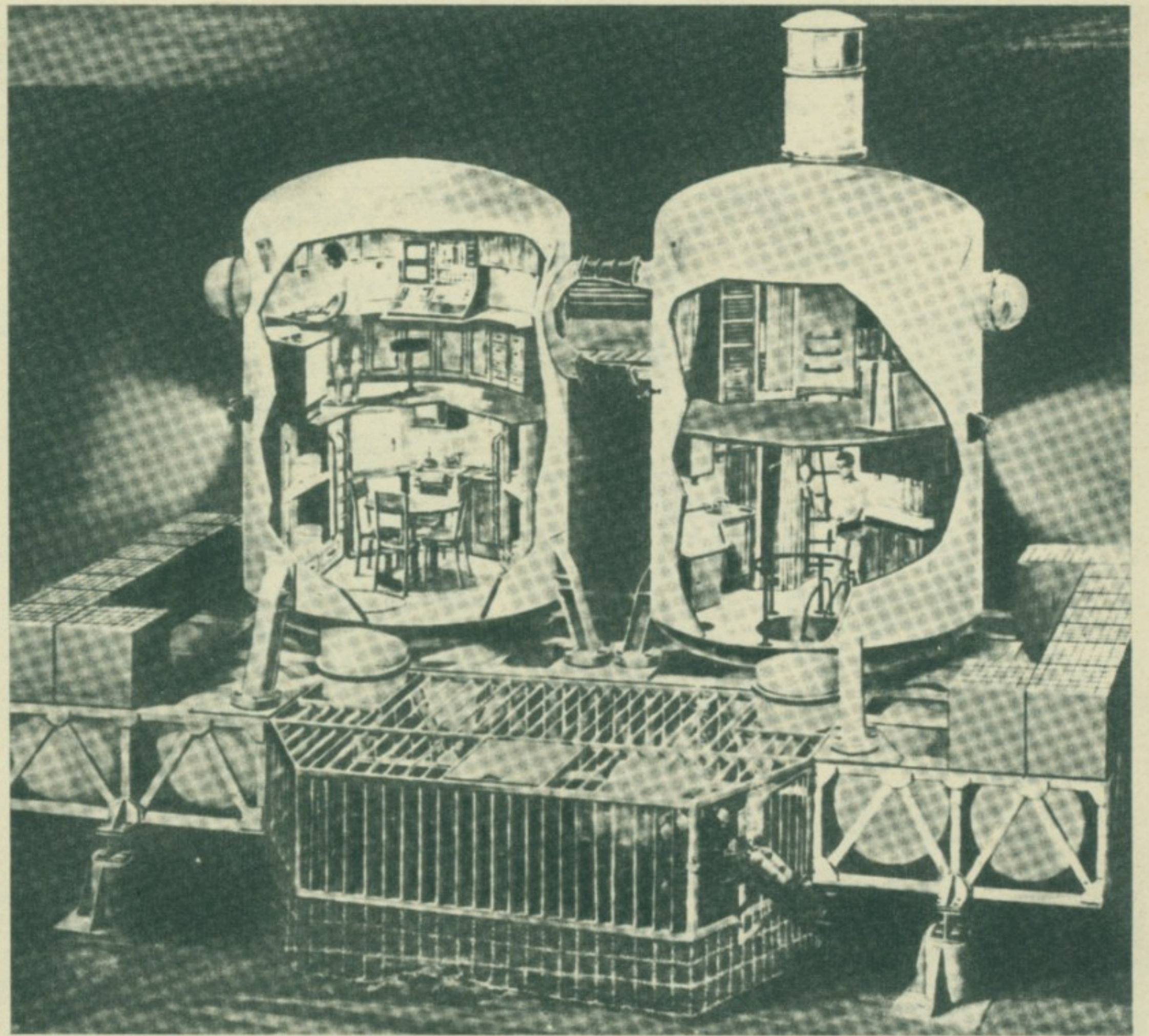
ГЛУМАЦ ВИЛИЈАМ ХОЛДЕН КАО ДИВЉИ БИЛ И ПРАВИ ДИВЉИ БИЛ, ЧОВЕК ГРУБ И СНАЖАН С КОЛИМ НИКО НИЈЕ ВОЛЕО ДА ЗАМЕТНЕ КАВГУ.

ЦОАНА ВИЛС ТУМАЧИЛА ЈЕ НА ФИЛМУ УЛОГУ БЕЛ СТАР (ЛЕПЕ ЗВЕЗДЕ), А ЕВО КАКО ЈЕ У СТВАРИ ИЗГЛЕДАЛА ЧУВЕНА ЖЕНА-БАНДИТ КОЈА ЈЕ ГОДИНАМА ПРЕДВОДИЛА БАНДУ ПЉАЧКАША ВОЗОВА.

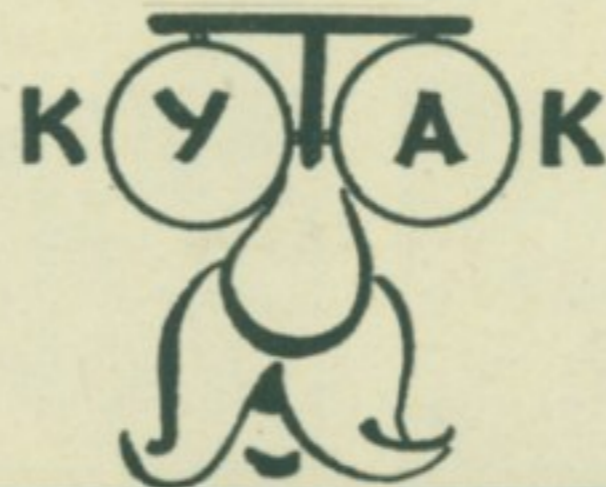

ХАЈ О'БРАЈЕН КАО ВАЈТ ЕРП И ПРАВИ ЕРП, ХРАБАР ШЕРИФ КОЈИ ЈЕ УСПЕВАО ДА ИЗАЂЕ НА КРАЈ И С НАЈОКОРЕЛИЈИМ ЗЛИКОВЦИМА И РЕВОЛВЕРШИМА.

СВЕТ ТИШИНЕ

Америчка управа за космичка истраживања НАСА, однедавно је проширила своју делатност и на истраживање морског дна. Тако ће ускоро уместо космонаута, четири акванаута кренути на морско дно да би овим најмодернијим уређајима испитали свет тишине.

ВЕ*СЕ*ЛО*Г
архивара

АЈНШТАЈН И НУЛА

За време другог светског рата сарадник једног дневног листа замолио је Ајнштајна за интервју. Велики научник одговорио је на сва новинарева питања и кад је и последњи одговор био забележен, понудио је свог госта чајем. У разговору уз чај новинар је изненада запитао:

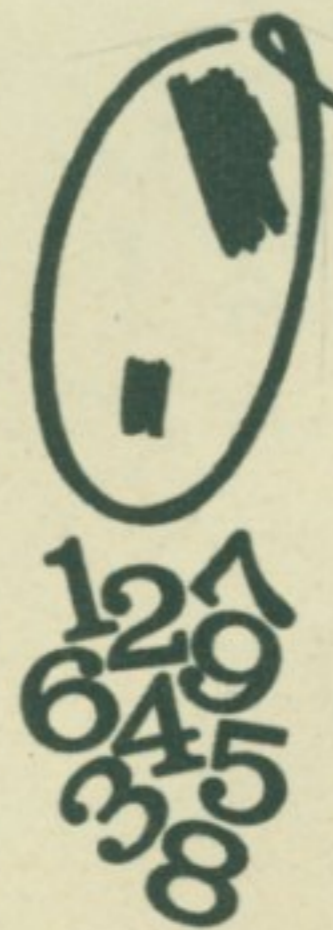
— Шта ви, господине професоре, мислите о Хитлеру?

— Ако ми то питање по

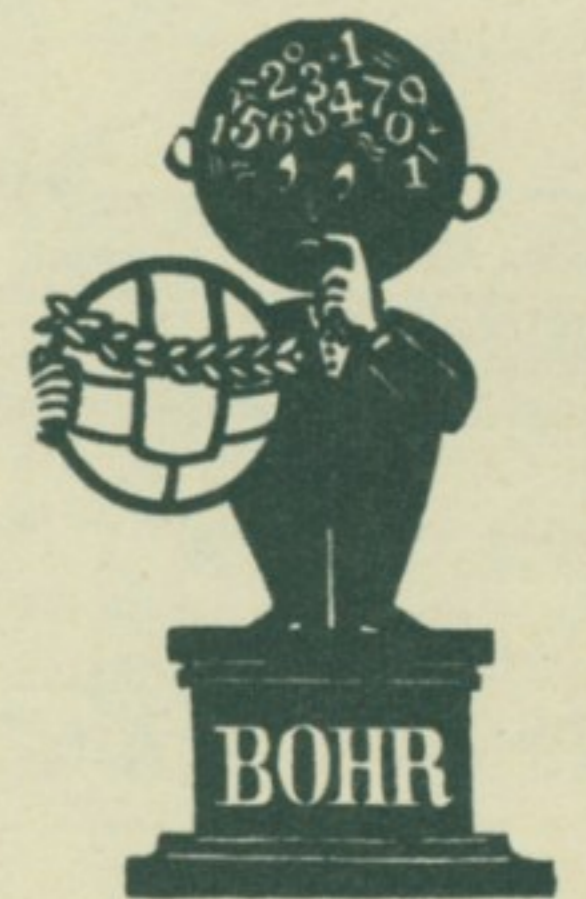
стављате као човек а не као новинар одговорићу вам. Као научник рекао бих да је Хитлер величина...

Приметивши како га новинар запањено гледа Ајнштајн се насмешио и наставио:

— У овом случају мислим на једну математичку величину, а то је нула. Јер, неоспорно је да је у математици нула величина. Да смо с том нулом унапред рачунали, не бисмо сад морали да се са њом обрачунавамо.

НАУКА И ФУДБАЛ

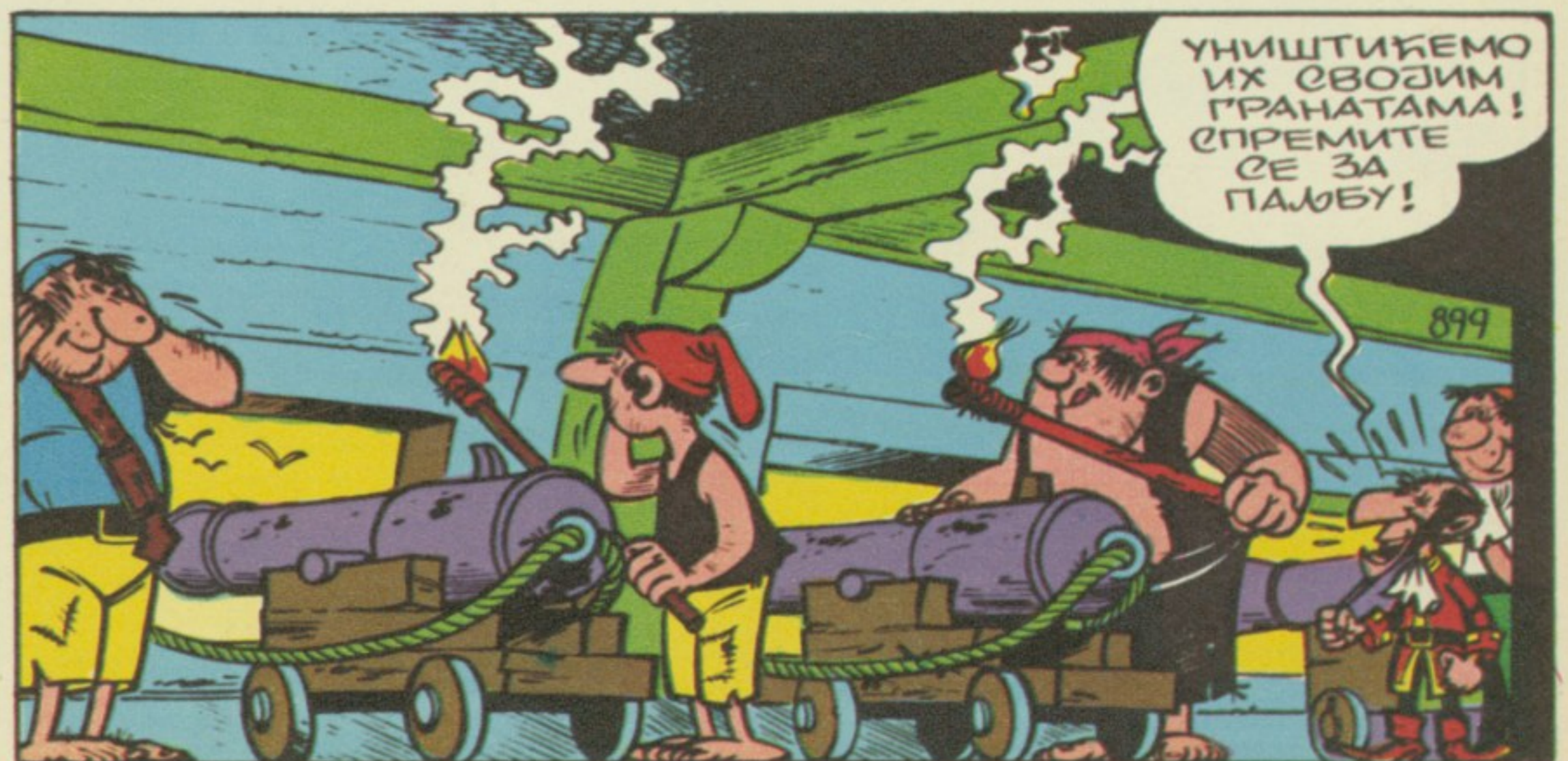
Браћа Бор, физичар Нилс и математичар Харалд, пошли су једном да неком пријатељу из иностранства покажу Копенхаген. Већ после стотинак метара пријатељ је приметио да многи пролазници пријатељски поздрављају Харалда.

— Нисам знао да ваши суграђани толико цене математичаре — приметио је.

Нилс Бор се насмејао: — Не поздрављају они математичара већ фудбалера. Харалд је пријатељу, један од најомиљенијих фудбалера у Копенхагену.

ОСТРВО С БЛАГОМ

ТЕКСТ: А. РЕЗМОНА
ЦРТА: М. РЕМАКЛ

ЕТО ... ОДЕ И ПОСЛЕДЊИ ПАКЕТ А С ЊИМ И ТВОЈЕ БОГАТСТВО, ДРАГА МАДАМ ЦЕК-ЦЕ!

И НАДЗОРНИК ЈЕ СА ОСМЕХОМ ЗАДОВОЉСТВА НА ЛИЦУ ПРИЛЕГАО ДА ОДАХНЕ ...

ОДМАХ ИЗВАН ТЕРИТОРИЈАЛНИХ ВОДА ...

МУДРО СМИШЉЕНО, МАДАМ!

ХВАЛА НА КОМПЛИМЕНТУ, ТУАН ХАЗАРДЕ! ЛЕБДЕЋЕТЕ ТАЧНО ИЗНАД БРОДА ДОК СЕ ПРЕТОВАР НЕ ИЗВРШИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ У СКЛАДИШТУ...

ФЛИПТОПЕ! СПРЕМИ СЕ ЗА ИСТОВАР...

ЗАШТО ТАЈ ИДИОТ НЕ ОДГОВАРА! ДРЕМА ЛЕНШТИНА ...

ТО ЈА ДРЕМАМ, ДРАГА ГОСПО...

ИЗДАЈНИК!?! А ОПИЈУМ... ГДЕ ЈЕ?!

НЕМА ГА ВИШЕ... ОТИШАО ЈЕ... ЗАЈЕДНО С ФИЛПТОПОМ... ПРАВО У МОРЕ! КАКВА ШТЕТА, ЗАР НЕ?

ТИ...ТИ СВИЊО!! ЈА ЋУ ТЕ...

ЦЕК-ЦЕ ЈЕ ОПАЛИМА АМИ ЈЕ НАДЗОРНИК, ПАДАЈУЋИ, ПОВУКАО И ЊУ...

МОЖДА ЈЕ ТО КЛОПКА КОЈУ СУ НАМ ПОСТАВИЛЕ ВЛАСТИ! УНИШТИМО ХЕЛИКОПТЕР!

НУЛАХ

ИЗДАЈНИЧКИ ОЖИЉАК

КАКО СУ СВИ ЗНАЛИ ДА ЗА ОДБИЈАЊЕ НАРЕЂЕЊА ПОСТОЈИ САМО ЈЕДНА КАЗНА, У СУДНИЦИ ЈЕ НАСТАЛА ГУЖВА...

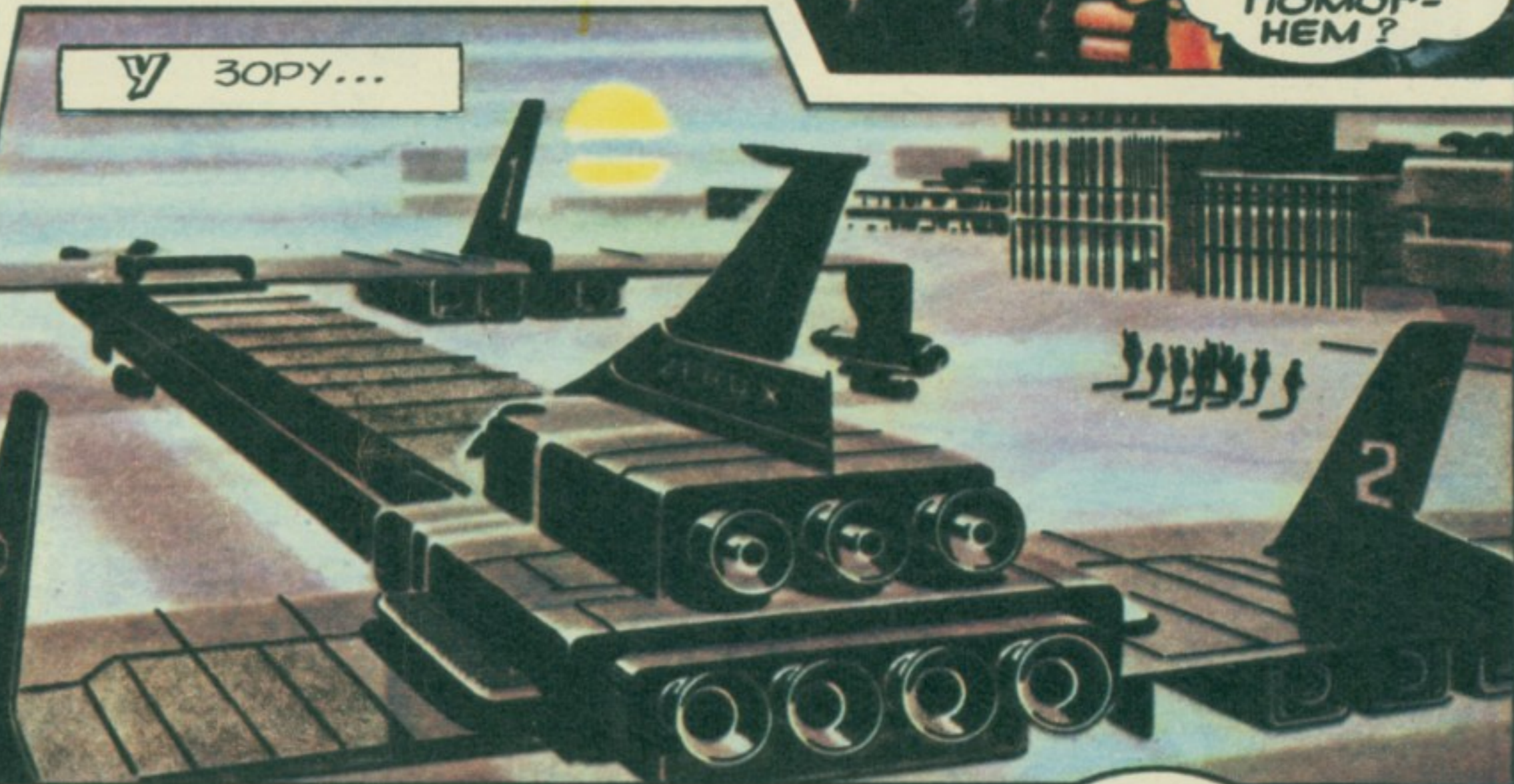
ПРЕСУДА ЋЕ БИТИ ИЗВРШЕНА СУТРА У ЗОРУ!

ЧОВЕК ЗБОГ КОГА ЈЕ КАПЕТАН ОСУЂЕН, ЧУО ЈЕ ПРЕСУДУ...

ДА УМРЕ... ЗБОГ МЕНЕ! КАКО ДА МУ ПОМОГНЕМ?

ПОСЛЕДЊА КАПЕТАНОВА НОК У ЗАТВОРУ...

У ЗОРУ...

НАД КОСМОДРОМОМ ЈЕ ВЛАДАЛА СТРАВИЧНА ТИШИНА...

НАПУНИТЕ КАПСУЛЕ ЗА РАЗАРАЊЕ...

СПРЕМИ СЕ... НА ГОТОВО...

АААХ...

КОРГАНЕ! КОГ ЂАВОЛА..?

ДУГУЈЕМ ВАМ ОВО...

899

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: БЕКСТВО С ГУБИЛИШТА!

СЕРУМ 1-24

Директор листа „Рафал“ у коме радим позвао ме је тог дана да хитно дођем у његову канцеларију.

— Рик, управо су ме обавестили да је професор Хебрар пронашао серум који свакоме може да појача вид тако да му не смета ни помрчина ни магла.

— Интересантно, сложих се.

— Серум је справљен од пеотла, биљке коју Индијанци употребљавају као омамљујуће средство... Помислите само... сваки авијатичар и поморац располагаће убудуће личним радаром. Видеће ноћу као и дану, по магли као и по лепом времену.

— Заиста изванредно!

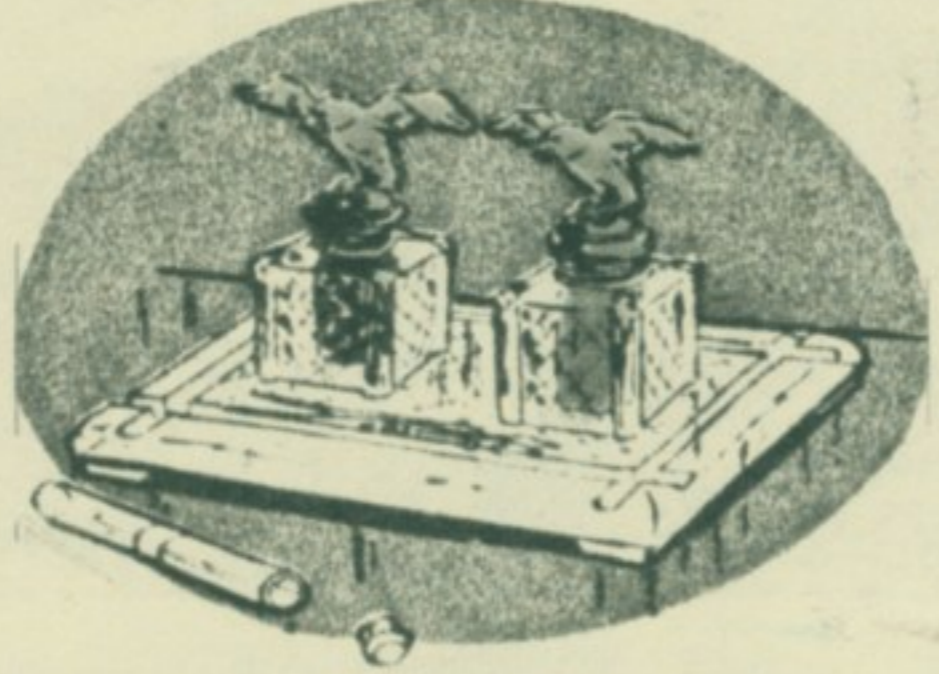
— Видите желео бих — настави шеф — да први добијете интервју од професора Хебрара.

— Добићете га — рекох му устајући с фотеље.

Искрено говорећи у том тренутку нисам баш био убеђен да ћу успети.

Али, срећа ми се осмехнула. Комесар Бурдон је једном приликом учинио неку услугу професору Хебрару и захваљујући њему успео сам да добијем професоров приста-

нак на разговор. Кад сам га посетио, професор је седео за стилским писаћим столом, на коме су као украс стајале ове дивне мастионице у „ампир“ стилу.

Приметивши моје дивљење рекао је:

— Знате и ја се, као и сви људи данас служим налив-пером. Али, ето, волим да су ми мастионице у-

век пуне, једна црвеним а друга црним мастилом.

Насмеших се с разумевањем, професор не би био професор да није помало чудак.

Пређосмо на разговор због којег сам и дошао. Професор ми даде прецизна обавештења о свом проналаску. Из касе извади једну стаклену цевчицу напуњену безбојном течностју и показа ми је:

— Серум z 24 — рече он поносно — Чувам га у каси, јер би моји противници могли да га украду и сазнају формулу.

Изненада зачусмо крик:

— Упомоћ! Ватра!

Крик је долазио из суседне просторије. У њој затекосмо Мари, професорову секретарицу, која је покушавала да угаси запаљену завесу на вратима. Изјурно сам у башту и из кола донео апарат за гашење пожара и ватра је убрзо била угашена.

Узбуђена Мари исприча да је хтео да запали цигарету, али је пали дрвце одскочило и упалило завесу од најлона.

Враћајући се у професорову канцеларију, на вратима смо затекли професоровог собара Хектора, који је управо излазио...

Таман је хтео да се склони с врата, кад професор завапи:

— Мој серум! Нестао ми је серум?

— Не... знам-промуца Хектор.

Професор га уведе у собу, закључа врата и обрати се собару:

— Ви сте украли мој серум и то вероватно у договору с мојом секретарицом. Молим вас, господине Рик, обавестите комесара Бурдона.

Комесарев брижљив претрес није донео никакве резултате. Али испод писаћег стола нашли смо празну цевчицу, а мало даље парче црног папира. А шта је било са серумом?

Обе мастионице су биле напуњене до врха, једна црвеним а друга црним мастилом. Као и увек.

— Нерешив случај... мрмљао је комесар.

И ја сам био спреман да поделим његово мишљење. Хектор је свакако био лопов, али где је сакрио серум?

Изненада решење ми се појави пред очима. Погледао сам црни папир и све ми је било јасно.

Драги читаоци, бацам вам рукавицу. Знате ли где је собар сакрио серум?

(Решење на 31. страни)

* ХУМОР *

ЈЕДНА АМИ ВРЕДНА

ОД ВЕЛИКИХ ЗВОНА МАЛА СЕ НЕ ЧУЈУ
(Наша народна пословица)

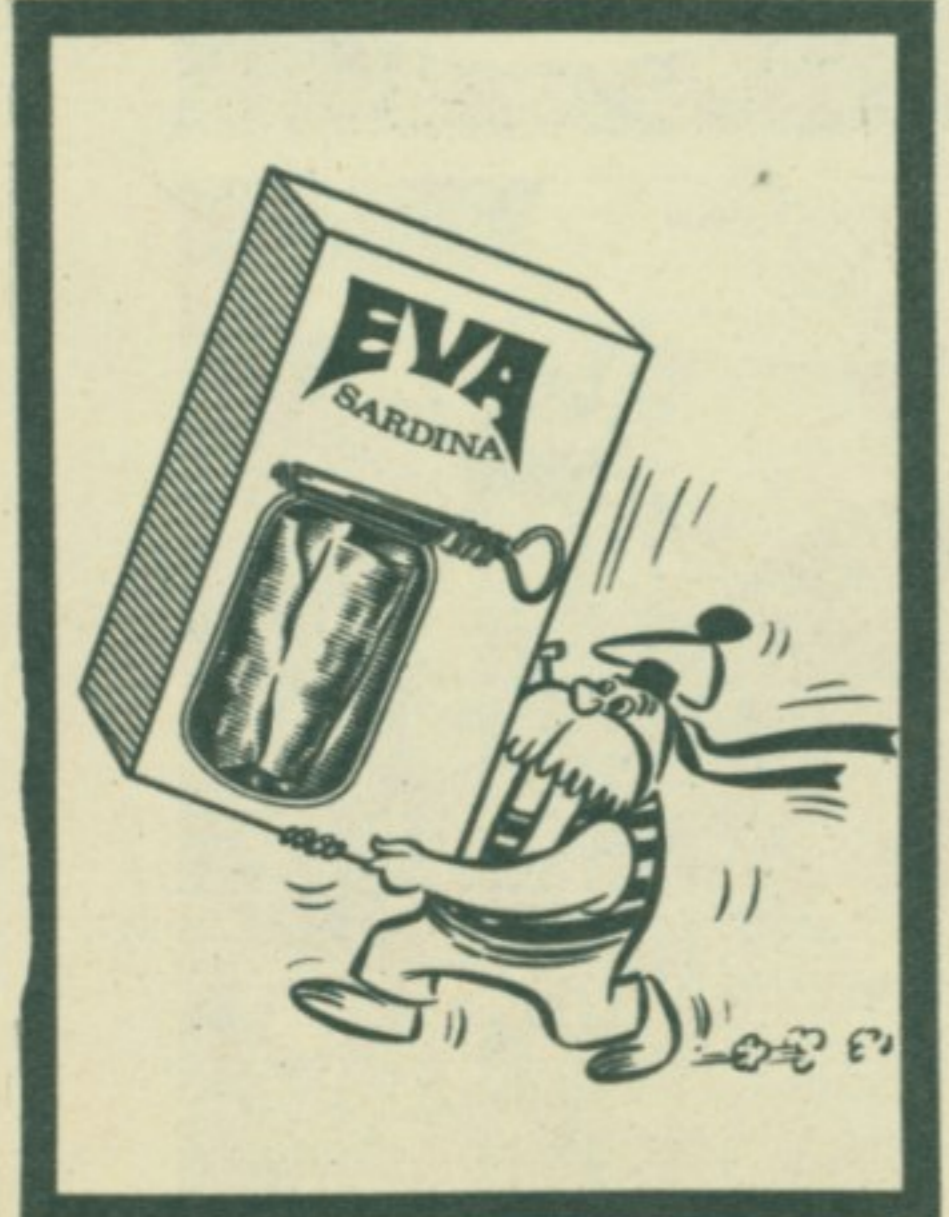
Песма недеље

На тему „ВОЛИМ“ стигле су у редакцију 63 песме. Жирију ни је било лако да од њих одабере најлепшу. Ипак, на крају је за најбољу проглашена песма Александра Вељовић, ученице из Београда. Честитамо! За идући пут напишите песму О КЛУПИ, о школској или оној у парку. Како вам се више свиђа.

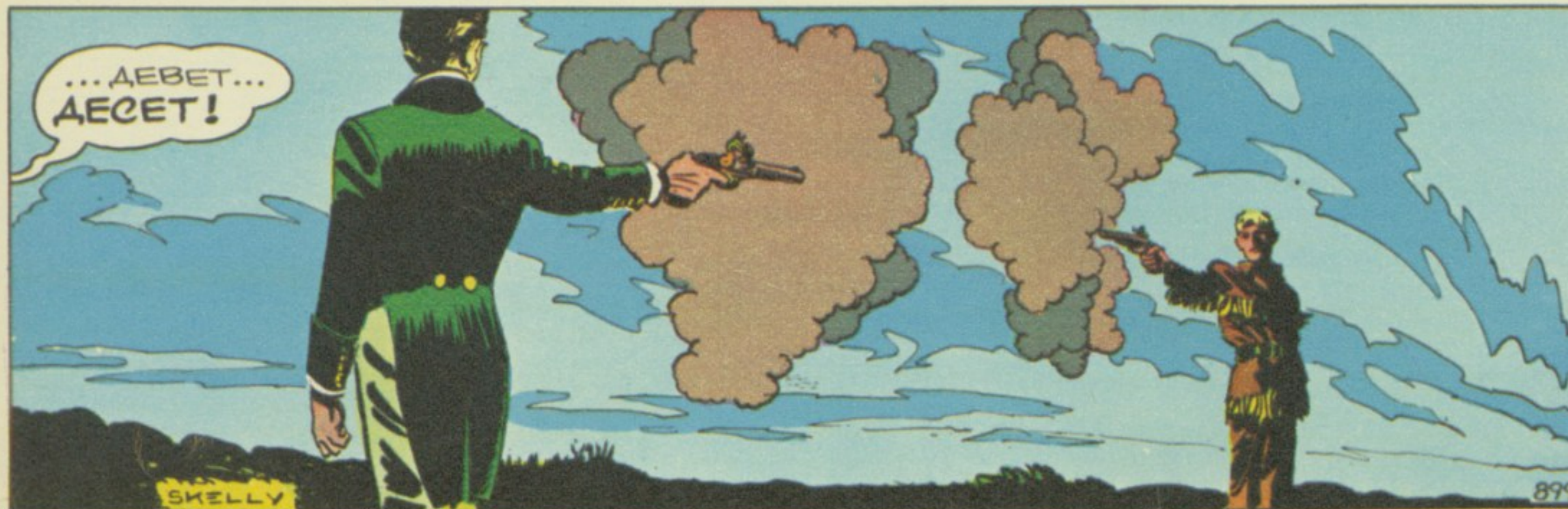
ВОЛИМ

Чујем твој звиждук пред кућом
Трчим.
После неколико тренутака
Шетам с тобом кроз парк.
Кад ми узмеш руку у своју
чини ми се да цветном алејом
корачамо ка Сунцу.

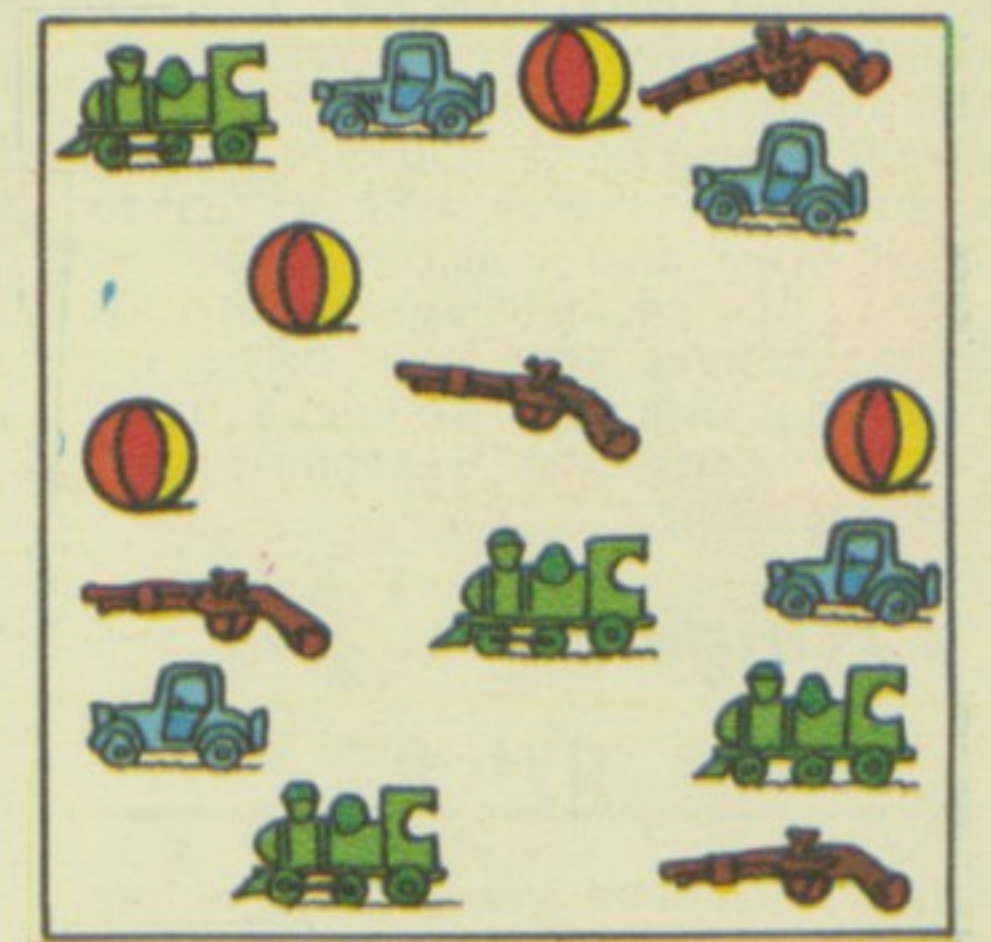
Александра Вељовић
уч. VIII/1 Осн. шк.
„Карађорђе“,
Београд

КАПЕТАН Кејт

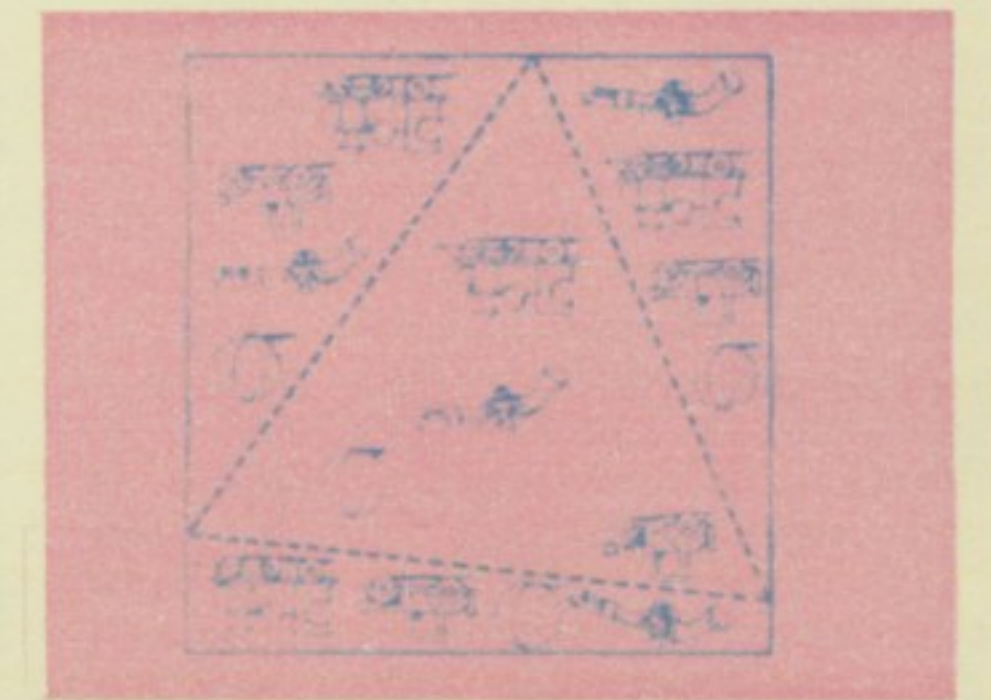

ЧАРОБНИ ТРОУГАО

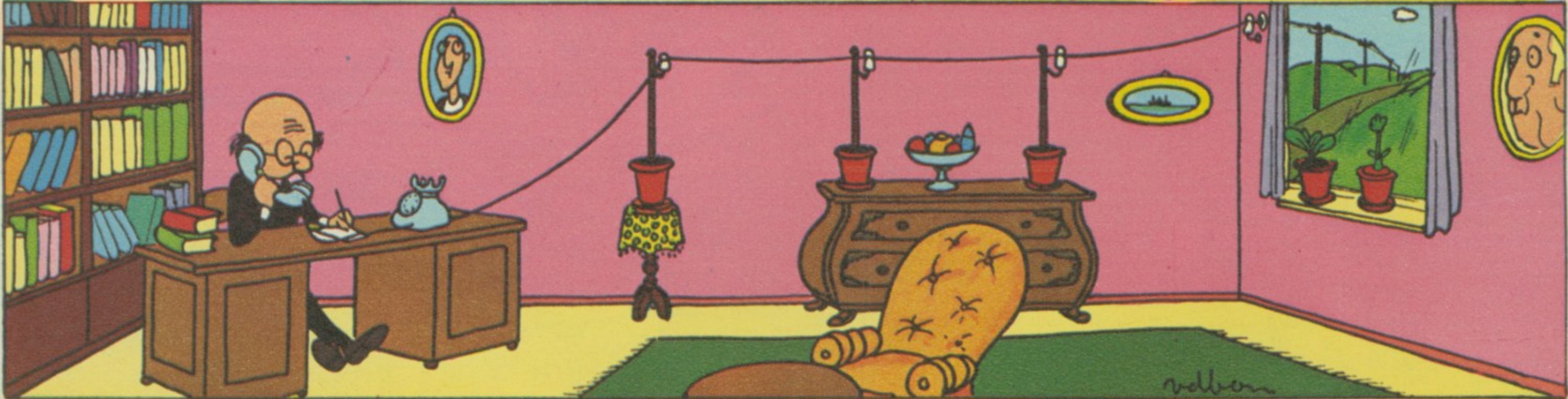

Наш илустратор има четири нећака којима је, да се не би свађали, купио по четири исте играчке. Све ове играчке: локомотиве, аутомобиле, лопте и пиштоље, ставио је у један квадрат и рекао је да ће поклон добити тек ако успеју да у овај квадрат уцртају троугао који ће поделити играчке на четири једнака дела. Помозите нећацима и уместо њих уцртајте троугао.

ОДГОВОР:

ПРОФЕСОР АЛОФА

ЗАЧАРАНИ ГРАД

А. Е. ван ВОГ

ЦЕНЕР ЈЕ ЛУТАО НАСЕЉЕМ ДОЗИВАЈУЋИ НЕВИДЉИВА БИЋА. ЈЕДИНИ ОДГОВОР БИО ЈЕ ОШТАР НЕПРИЈАТАН ЗВУК

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

ном насељу, на планети без живота, без хране и воде. Изабрао је једну собу, легао на пространо камено удубљење и одмах заспао.

Ошровни шув

Пробудила га је течност која је капала са таванице и прскала га по лицу и телу. Брзо је скочио и истрчао напоље кашљући од хемијске реакције која му је пекла слузокожу. Извадио је марамицу и почес да се брише, покушавајући да схвати шта се догодило.

Напољу је све било као и пре. Лише је треперило на благом поветарцу а мермерне плоче блештале под јутарњим сунцем. Чинило му се да се налази у дивној пустињској оази која, на жалост, није створена за људе са Земље. Поново је ушао у колу. Отровна течност престала је да капље са таванице и Ценер помисли на Марсовца који је некада живео у тим просторијама и сваког јутра уживао у купању које му је освежавало тело. Али, оно што је било добро за давно ишчезлу расу са Марса било је, очигледно, отровно за Земљане. Ипак, морао је да се бори и покуша да нађе неко решење. Чим је ушао у једну од четири удубљења прве просторије, камено корито напунило се неком пенушавом кашом. Схватио је да у марсовском насељу све ради аутоматски, само од себе, без воље и учествовања живих бића. Одмах се сетио црвеног плода и није се усудио да једе и поред оштре глади која га је већ данима мучила. Замочио је прст у кашу и принео га устима. Била је без укуса и лагано му је клизнула низ грло. Истог трену на очи му ударише сузе и мишићи почеше да му се грче. Потрчао је напоље али није стигао до врата...

Када се освестио, ужасан звук парова му је уши. Узалуд је бежао од њега, јурио по собама. Да ли је могуће, мислио је, да је то музика у којој су уживали Марсовци?

Камен је жуб!

Ценер је знао да је готов уколико не успе да промени невидљиве аутоматске силе које производе храну и одржавају живот. Морао је да их натера да раде за њега али није знао како. Проценио је да ће овако издржати још највише три дана, ако буде пазно да не потроши више воде него што му је било потребно да овлажи усне. Морао је да победи зачарано насеље!

ма неким недокучивим законитостима, добијала облике грађевина и прилагођавала се да служи другим живим облицима, да их храни, штити, купа и увесељава. А кад је могла да служи Марсовцима, што не би могла да се прилагоди и људима са Земље.

Ценер сшувуа у акцију

Али, какве користи он може да има од тога? Проћи ће вероватно бар двадесет година пре него што други космички брод крене са Земље на Марс, једину планету Сунчевог система на којој, можда, постоји неки облик живота. А дотле ће бити сасвим сам, сам у бескрајним данима и ноћима... уколико успе да победи уснули живи грађић.

Ипак није хтео да се преда. Али, како да покаже овој материји да су му потребни вода и храна другачијег хемијског састава него што је овај који је служио другој врсти живих бића. Како да јој каже да и он воли музику али друкчијих тонова и ритма? На који начин да јој објасни како ужива у јутарњем туширању али водом а не отровним гасом.

Читаве следеће ноћи, док је лежао на узвишењу у кули, мучила га је страховита врућина. Нешто је загревало његов лежај и он је отприлике оценио да температура износи најмање 60° Ц. Све, све је било удешено за друкчија бића.

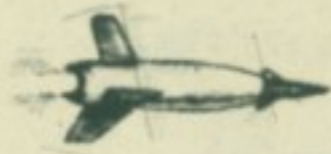
Сутрадан од откинутих жбунова и плоча није било ни трага а нестале су и празнине из којих су били изишављени. Грађић је сам уништио мртве делове и заменио их новим. Ценер је почео да претурати по њима. Пре него што је напустио брод снабдео се разним стварчицама и алатом који би једном могао

Када се космички брод срушио на једну од многобројних марсовских пустиња, настрада је читава његова посада изузев једног јединог човека, Била Ценера. Сада, док се споро пробацијао кроз бескрајну пустињу, док су дани и дани хода остајали иза њега у песку, био је свестан да су погрешно прорачунали брзину космичког брода. Намеравали су да спусте брод три стотине миља од плитког поларног мора које су он и његови другови видели док су летели изнад Марса. Брод је, међутим, муњевитом брзином прелетео далеко веће растојање и изгубивши контролу треснуо на пустињско тло.

Када је Бил Ценер стигао до подножја планине, његова залиха хране била је одавно потрошена. Од четири војничке чутуре с резервама воде остала му је само једна, и она једва до пола пуна, тако да је могао с времена на време само да покваси усне и отекао језик. Мучила га је неподношљива жеђ.

Једва се, кроз пешчане дуне, попео на врх. Испод себе угледао је долину окружену планинама а у дну долине чудно насеље. Видео је дрвеће и мермерни плочник једног дворишта. Дванаест зграда дизало се око нечег што је издалека личило на трг. Све су биле приземне осим четири камене куле чији су се врхови издизали високо према небу. Све је блистало под жарким марсовским сунцем.

Нуиге жубе душе

До Ценерових ушију допирао је оштар, продоран и непријатан звук, у почетку тих а затим све јачи. Појурио је у том правцу котрљајући се преко стена. Најзад је стигао до грађића.

Зграде су биле нове и сјајне, глатких каменних зидова. И свуда много зеленог растиња: раскошног жбуња, дрвећа полеглог под теретом црвених плодова. Гоњен глађу Ценер је зграбио плод са најближег дрвета. Када га је принео устима, сетио се како су им говорили да на Марсу ништа не једу без претходне хемијске анализе. Али, то је у овим околностима звучало бесмислено: хемијску анализу извршиће само његово тело. Није било другог избора.

Плод је био сочан и горак и палио му је желудац. Почео је да се тресе, па је морао да седне. Али, то је после извесног времена прошло и снага му се вратила. Презриво је погледао зелено дрво. Поново је зачуо непријатан звук. Ценер се питао није ли то знак за узбуну, опомена невидљивим становницима да је стигао уљез. Али, нигде око њега није било живе душе. Вратило му се самопоуздање: неће отићи, нема где да оде из овог насеља. Ако буде потребно бориће се до смрти, али ће остати.

Пришао је најближеј згради и обишао је са свих страна. Отвор у облику лука водио је у мермером поплочану унутрашњост. Изабрао је једну кулу. Прва одаја у коју је ушао била је празна. У мермерном зиду налазила су се четири удубљења, а у њима широка ниска седишта од камена. У сваком удубљењу на самом зиду, била су направљена камена корита. У другој просторији преко четири благо нагнуте равни пењало се до високог подијума. У читавом приземљу било је четири одаје а из једне од њих кружне стенице водиле су вероватно на више спратове куле. Ценер није имао снаге да се попне горе. Лутао је приземљем и с времена на време викао, дозивајући жива бића којих није било. Био је сам, у напуштеном

У МАРСОВСКОМ НАСЕЉУ СВЕ ЈЕ РАДИЛО АУТОМАТСКИ, БЕЗ УЧЕСТВОВАЊА ЖИВИХ БИЋА.

да му буде од користи: ножем, металном жицом, малом супербатеријом која се пунила једноставним окретањем точкића, радио-апаратом и снажним електричним упаљачем. Спојио је упаљач са батеријом и принео га каменој плочи. Реакција је била тренутна и плоча се обојила живом црвеном бојом. Ценер је с упаљачем ишао од плоче до плоче и када је велики део трга променио боју, ушао је у кулу и пришао најближој кориту. Било је довољно само да уђе у удубљење па да довод хране проради. Хтео је да провери да ли је град разумео његову поруку. Храна која се појавила разликовала се од претходне по боји и није више била толико врела, али је укус био немогућ, као да је неко помешао глину и бензин. Градић је очигледно схватио да треба да се промени и прихвати новог становника, али није знао како.

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

Најзад — вода

Ценер је био жедан али због штедње није смео да пије пре времена које је сам одредио. Најзад је узео чутуру и нестрпљиво је принео устима. При том је пролио неколико драгоцених капи. Спустио се на колена и почео да их лиже. Чинио је то већ пола минута, а воде је још било. То га је запрепастило и док је посматрао блиставе капљице приметно је да се саме стварају на површини плоче.

У току ноћи пробудио се и изашао да погледа да ли има још воде. Није је било а плоча са које је пио претворила се у прах. Марсовски град био је спреман да се прилагоди, међутим, морао је да жртвује део себе. То га је поново бацило у очај али је ново јутро повратило његово самопоуздање, његову гвоздену вољу која га је толико пута избавила из неприлика. Морао је да пронађе нови извор воде, то је била његова дужност разумног људског бића.

У џеповима је пронашао мрвице своје некадашње хране и истресао их на камено корито. И заиста, корито се одмах напунило неком густом кашом, веома сувом и непријатног мириса, али коју је његов стомак могао да прими и свари. У другом кориту било је мало воде.

Систем је пронађен, али...

Тако је прошло још неколико дана и Ценер је знао да није успео да пронађе систем помоћу кога би победио град. Био је на трагу, јадном трагу, јер суштину није могао да докучи. Желео је да умре. Од хране га је пекла утроба а воде је било тако мало! Престао је да броји дане и ноћи, легао на високи камени кревет и мислећи на изгубљене другове утонуо у дубок сан.

Пробудили су га звуци виолине. Ослушнуо је, уверен да сања, и одједном је схватио да је град прилагодио њему, човеку, своју необичну музику. Узвишење на коме је лежао било је благо загрејано а Ценер се осећао чило и одморно. Када је ушао у удубљење, корито се напунило пенушавом кашом дивног мириса коју је Ценер халапљиво појео. После тога више није осећао жеђ. У другој просторији очекивало га је ново изненађење: чим је легао на седиште у ниши, са таванице га је заплуснула свежа благо загрејана вода.

— Победио сам! Градић је сам пронашао систем! — биле су прве Ценерове мисли. Како се то догодило, више није било важно.

Затим је изишао напоље и испружио се на сунцу, слушајући дивну музику изгубљену у бескрајном времену...

ПОДСЕТНИК

Најновији модел полудубоких спортских патика познате италијанске марке „суперга“. Само у белој боји. Стају 69 дин. „Словенијаспорт“, Трг Маркса и Енгелса 2.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС ♥♥♥♥♥

ЦИГАНСКЕ ПЕСМЕ

Песме „Пропаст света“, „Циганска је туга преголема“, „Циганка има кћер“ и „Диван је кићени Срем“ су народне песме, изводе их сеоски музиканти и зато се одликују једном изузетном атмосфером. Ако је једна плоча таква да је радо слушају и млади и стари, онда она може да добије само оцену — одличан. Издавач је „Продукција грамофонских плоча Радиотелевизија Београд“, а цена је 7 нових динара.

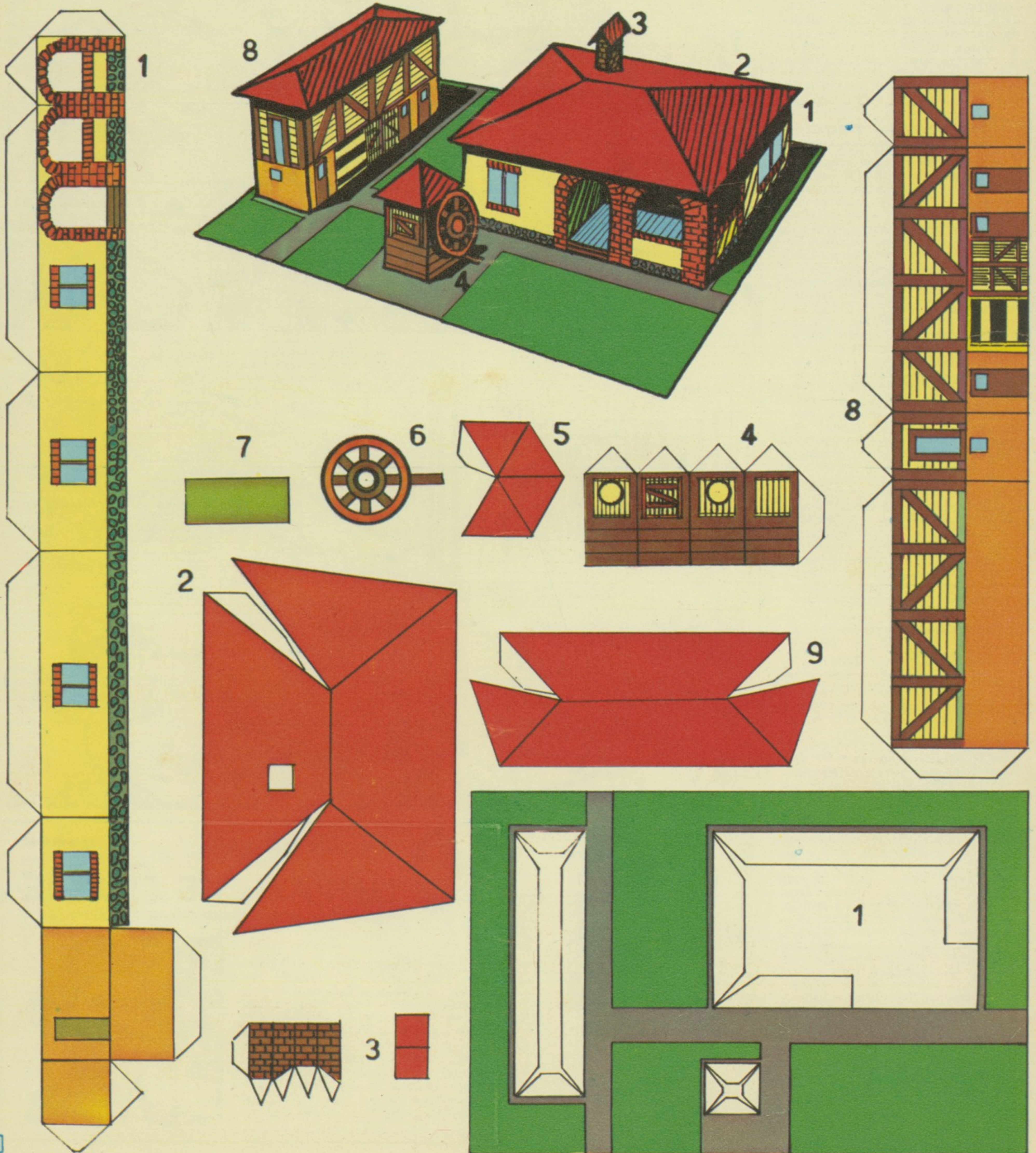
ИЗРЕЖИ, ЗАЛЕПИ И САСТАВИ

СЕОСКУ КУЋУ У ШУМАДИЈИ

Делове сеоске куће (1, 2, 3), бунара (4, 5, 6, 7) и чардака с помоћним просторијама (8, 9) залепи на картон и састави како је то на слици приказано. Необојене површине на цртежу изрежи и одбаци. Необојене ивичњаке на цртежу пресавиј и залепи на

одговарајућа места. Осовину бунара (7) савиј у ролну и протурити је кроз отворе на кућици бунара и кроз точак (6).

Ако вам се свиђа ова врста играчке, пишите нам да објавимо типове сеоских кућа из других крајева наше земље и из других земаља у свету.
(Ми-Риз)

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Ученик сам V разреда и желим да се дописујем са неким својим вршњаком из СССР. Једном сам за длаку изгутао једно писмо из СССР које је стигло у нашу школу; мој друг га је пре мене узео. Ако нема никога из СССР да се јави, нека то буде из наше земље. Предраг Гридин, V-1, Београд, Маршала Толбухина бр. 85.

Молим вас, пошаљите ми адресу дечака или девојчице из Југославије. Идем у 4. разред, имам 11 година. В. К. О., г. Лењингорск ул. Гагарина 16, кв. 59, Мукашевој Назигули.

Имам 11 година и идем у V разред основне школе. Желела бих да се дописујем са дечакама и девојчицама из наше земље. Хоби ми је сакупљање: животињског царства, салвета, страних маркица и маркица Канџит и Звечено. Снежана Нешић, Воже Дамњановића 52, Младеновац.

Зовем се Тања и живим у СССР. Веома бих желела да се дописујем са децом из ваше земље. Идем у VII разред. СССР, В. К. О. г. Ленингорск, улица Жданова 4-17, Селиној Тање.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Скупљам разгледнице, салвете, фотографије глумаца и глумица. Даница Филиповић, ученица VII: О. ш. „Зора Топаловић“ у Грабовници з. п. Барлово.

Ученици смо II разреда гимназије, имамо по 16 година. Желели бисмо да се дописујемо са друговима и другарицама из Енглеске, СССР и широм наше земље. Скупљамо: фотографије филмских глумаца и глумица, разгледнице и марке. Аслан и Афирим Цури, улица В. Цури 10, Баковица.

Идем у VII разред, имам 12 година и желела бих да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Језик дописивања српскохрватски и француски. Скупљам марке, салвете и разгледнице. Марија Баковић V пролетерске 14-а, Никшић.

Желим да се дописујем с вршњацима и вршњацима широм света. Уједно молим да ми неко ко то зна јави где могу да набавим неку књижицу за хармонику са словеначким полкама и народним песмама. Језик дописивања српскохрватски, македонски и енглески. Костадинка Каранаква, Кирил и Методи 54/4, Штип.

Имам 12 година. Ученица сам VI разреда. Желела бих да се дописујем с неком девојчицом мојих година, која живи на Јадранском мору. Мој хоби је сакупљање марамица и салвета. Језик — српскохрватски и немачки. Јармила Демитер, Лалић — Вачка, АПВ, Ослободилачка број 7.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Имам 14 година. Волим модерну музику. Хоби ми је сакупљање грамофонских плоча и поштанских марака. Срђан Ожоран, Похорска 22/6, Нови Београд.

МАЛА ПОШТА

ПРВА ЧЕСТИТКА

Драга редакцијо,

Ваш сам стални читалац и чувам „Политикин забавник“ од првог броја до данас. Иако је „Забавник“ претпрошлог месеца напунио 17 година свог послератног излажења, из дана у дан он је све лепши и мени милији.

Пишем вам ово јер желим да вам честитам 900. број.

Лазар Алексић, Ратково

ПРИРУЧНИК ЗА РАДИО-АМАТЕРЕ

Драга редакцијо,

У име својих школских другова и своје молим да нам пошаљете или у једном од наредних бројева „Политикиног забавника“ објавите кратице (скраћенице) које се употребљавају у радио-саобраћају. То нам је потребно да бисмо разумели скраћенице које примамо на кратким таласима наших апарата.

Едвард Беновић, Зрењанин

Обратили смо се Радио клубу „Београд“ и добили од њих значење неких скраћеница које објављујемо. QRA = име станице; QRT = прекид рада; QRL = заузет сам; QTC = телеграм; QTH = место станице (град); QTR = тачно време; QRQ = куцај брже; QRS = куцај спорије; QRM = сметње других станица; QRN = атмосферске сметње; QSL = потврда одржане везе; QRX = сачекај мало; QRP = смањи снагу; QRO = повећај снагу; QRZ = ко зове.

Обавештавамо све заинтересоване да „Приручник радио-аматера-оператора“ могу набавити у РК „Београд“. Кнез Михајлова 44. Приручник стаје 25 динара. Новац се доставља предузећу на исту адресу.

ЧИМЕ СЕ ХРАНИ БУБАМАРА?

Драги Забавниче,

Молим вас, јавите ми што пре, чиме се храни бубамара? То ми је веома важно јер моја бубамара по имену Лари неће да једе оно што јој дајем.

Аница Крижанић, Бачка Топола

Бубамара је веома користан инсект и храни се ситнијим инсектима — лисним вашима, на пример, које су веома штетне. Према томе, не треба јој кувати неки посебан ручак!

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ (26. страна) РЕШЕЊЕ:

У ствари, кад се Рик дивно мастионицама, у црној је уместо мастила стајао црни папир, чије парче је испод стола пронашао Бурдон. Чим је у соби остао сам, Хектор је украо серум и сдржину из цевчице сипао у празну мастионицу.

* укршћене речи *

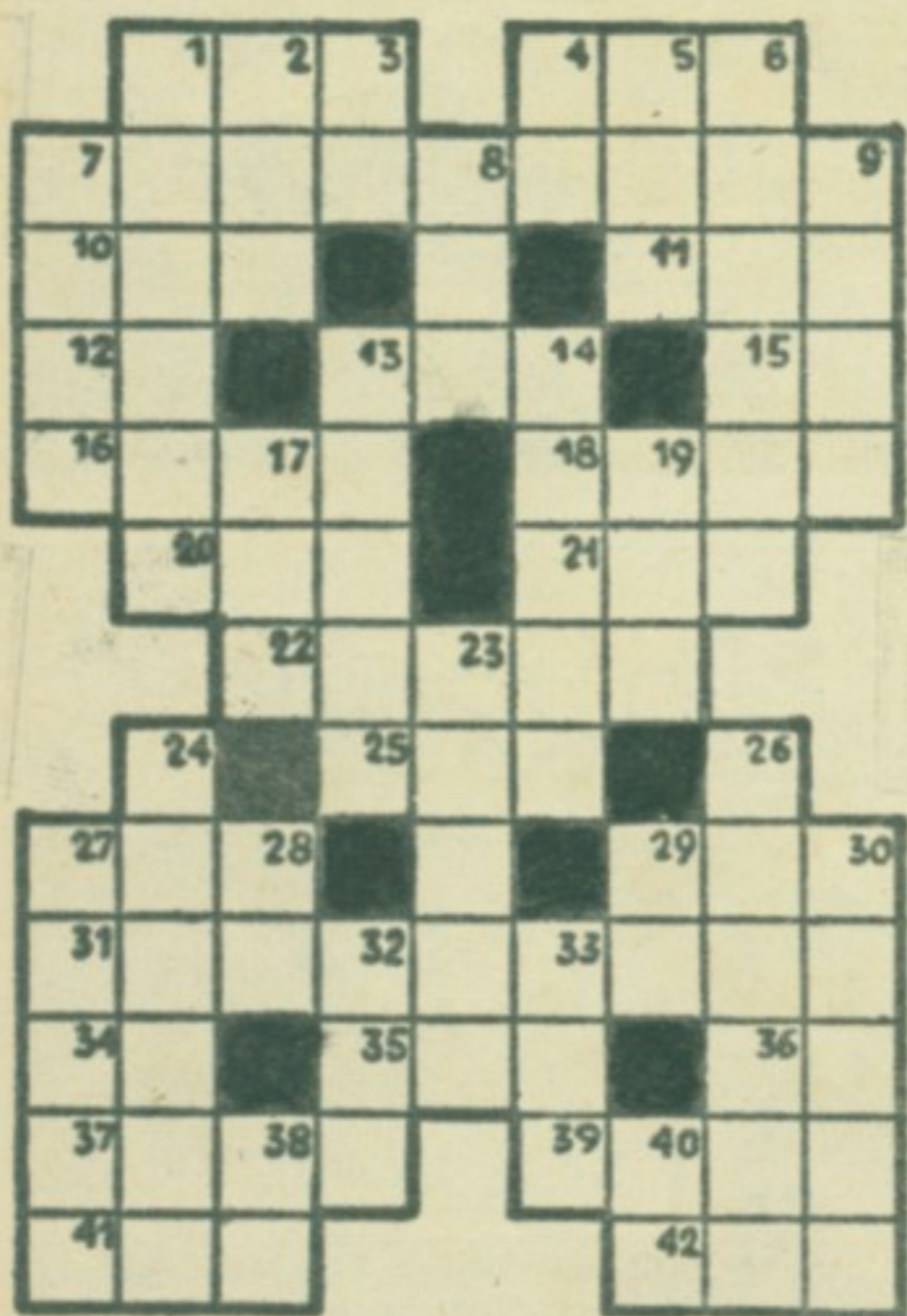
Водоравно: 1) део намештаја, 4) наградни пехар у спортским такмичењима, 7) старогрчки филозоф, 10) главни град једне суседне земље, 11) зимски спортски центар у Шведској, 12) хемијски знак за америцијум, 13) обличје, 15) неоде-

вен, 16) француски књижевник („Ку га“), 18) кухињска посуда, 20) морски сисар, 21) река у Црној Гори, 22) вал, 25) скуп инсеката, 27) име певачице Фицджералд, 29) рубље, 31) планина у Словенији, 34) хемијски знак за рутенијум, 35) морска и речна животиња, 36) мера за површину, 37) полуострво у Грчкој, 39) северноамерички филмски редитељ (Ричард), 41) јужно воће, 42) грчко слово.

Усправно: 1) фотографија, 2) наша творница аутомобила, 3) америчка скраћеница за „све у реду“, 4) дршка на виолини, 5) врста иловаче, 6) стари град у Малој Азији, 7) мера за папир, 8) целокупни, 9) светлећи гас, 13) мера за течност, 14) метал сјајно сребрнасте боје, 17) легенда, 19) острво у Јадранском мору, 23) барица, 24) дувачки музички инструмент, 26) француски филозоф (Рене), 27) биоскопско платно, 28) хемијски знак за аргон, 29) два слова, 30) кухињска посуда, 32) уметност (лат.), 33) спис, 38) злато (фр.), 40) два самогласника.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Плаут, 6) проблем, 8) ера, 9) сав, 11) загонетка, 14) ад, 15) нос, 16) ат, 17) овас, 19) ак, 20) еј, 21) В(јекослав) К(алеб), 22) П(етар) К(очић), 23) бета, 25) ал, 26) сан, 27) во, 29) километар, 32) име, а, 33) ало, 34) Атакама, 37) особа.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански фах 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22-711.

Написала сам јој писмо и после неколико дана добила одговор. Отада се Данка и ја редовно дописујемо. Имамо много шта да кажемо једна другој она мени пише о селу и животу у планини, који је мени потпуно непознат, а ја њој о Београду. Данка је, као и ја, ученица III разреда. Никада није била ни у једном граду а највећа жеља јој је да посети Београд. Надам се да ће једнога дана бити у могућности да дође и да њу јој тада показати све оно о чему јој сада могу само да пишем.

Захваљујем „Забавнику“ што ми је помогао да стекнем добру другарицу.

Александра Душановић, Београд, Топличин венац 29

ПАЖЊА ЧИТАОЦИМА!

Обавештавамо заинтересоване читаоце да Политикин забавник — Магацин има укорићене Забавнике САМО ГОДИШТА 1965. и 1966. Цена по годишту је 30.— н. дин.

WALT
DISNEY

МИКИ

